

DRUHÉ STOLETÍ

ANEB ZE ŽIVOTA NA UNESCU

COVID SPECIÁL

Rozhovor s panem učitelem
TOMÁŠEM PÍRKEM

Přečtěte si recenzi na
LIKE HOUSE

Která z rubrik Vás zaujala
NEJVÍCE?

Naše redakce

Martin Veselý
- šéfredaktor 2. stupně

Matěj Bartoš
- šéfredaktor 1. stupně

Tomáš Gregor
- zástupce
šéfredaktora pro
2. stupeň, rubrika -
Novinky ve škole

Tomáš Machala
- zástupce
šéfredaktora pro
1. stupeň, rubrika -
Playzone

Jan Zajíc
-fotograf

Lucie Špalková
- rubrika - Náš region

Magdalena Hiklová
- rubrika - Kultura

Tomáš Foukal
- rubrika - Kultura

Anna Koutná
- fotograf

Šimon Nikl
- rubrika - Kultura

Jan Jakub Šipka
- rubrika - Kultura

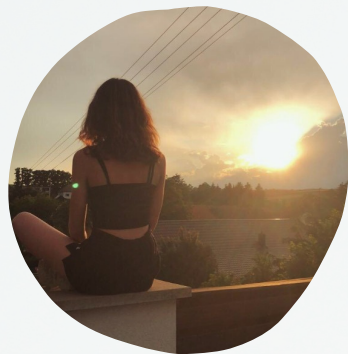
Lukáš Veselý
-fotograf

Šimon Vaněk
- fotograf

Sára Salama
- ilustrátor

Zuzana Presová
- rubrika -
Poetické okénko

Adéla Lukešová
- rubrika -
Cestování

Lukáš Veselý
-fotograf

Veronika Šáchová
- fotograf

Adam Jakšík
- rubrika -
Cestování

David Machala
- rubrika-
Playzone

Max Mléčka
- fotograf

Adéla Blatná
- editor

Michaela Karlíková
- grafik

Oliver Ižvolt
- rubrika - *Playzone*

2. DUBEN – SVĚTOVÝ DEN POROZUMĚNÍ AUTISMU

Na 2. dubna připadá Mezinárodní den porozumění autismu. Symbolickou podporu rodinám s autistickými dětmi lidé vyjadřují modrým oblečením, modře se rozsvěcují známé kulturní památky ve světě i u nás. Tento den se lidé na celém světě zapojují do osvětových kampaní. Většinu akcí spojuje právě modrá barva. A proč modrá? Modrá je barvou komunikace a sebevyjádření. Což je jedna z oblastí, ve které mají lidé s autismem největší potíže. Z naší školy se do osvěty autismu zapojila třída 4.C.

PROJEKT ERASMUS+ STÁLE POKRAČUJE!

Zdraví Vás všichni Erasmáci,

rádi bychom Vám představili naši dosavadní práci. Projekt nazvaný HAPPY, HEALTHY, WISE AND WEALTHY je výzvou pro nás všechny. Postupně plníme úkoly s ekologickou tematikou a scházíme se pouze online, což je velmi složité pro všechny účastníky nejen z Unesca, ale i z našich partnerských států Portugalska, Španělska, Nizozemí a Dánska. Projekt začal v září a je rozdělený na 5 větších bloků.

Úspěšně jsme zvládli první téma nazvané "Recycling", porovnali odpadovou politiku různých zemí a poprvé se s našimi kamarády setkali online. V prosinci 2020 k nám měli přijet partneři ze všech zemí na první mobilitu, která měla završit veškerou naši předchozí přípravu diskusemi na dané téma, návštěvou spalovny v Brně a ekologické vesnice Hostětín. Zároveň jsme se těšili na naše nové kamarády, že se konečně poznáme a něco spolu zažijeme! To všechno nám pandemie překazila (a na druhou stranu to všechno nás teprve čeká 😊).

Od ledna se zabýváme druhým tématem, které se týká plýtvání jídlem "Food Waste". Zjistili jsme, kde nejvíce a jakým způsobem se v naší republice vyhazuje jídlo. Zmapovali jsme situaci v našich domácnostech, ujasnili si, jak fungují "Food Chains" – procesy, kterými potravina projde, než se dostane na náš stůl. Vytvořili jsme krásné plakáty se slogany, jak plýtvání omezit. Natáčíme videa a tvoříme komiksy, kde představujeme recepty, které jsou inspirací pro chronické vyhazovače potravin, kteří neví, jak spotřebovat potraviny, kterých se nakoupí víc, než domácnost dokáže zpracovat. Čekají nás opět videokonference se zahraničními studenty. A zážitky z první zahraniční mobility v Dánsku! Vést projekt pouze online vyžaduje velkou dávku motivace, kterou se pedagogové snaží předat studentům a také velkou dávku sebekontroly ze strany studentů samotných.

Žáci udělali obrovský kus práce, který je vždy přípravou na to nejlepší, co Erasmus+ nabízí – nové zážitky, zkušenosti, poznatky v zahraničí – na které zatím studenti stále čekají. Projekt Erasmus je navíc o spolupráci napříč třídami (tvoření, práce s technikou, ankety, komiksy, průzkumy, společné vaření, besedy) – to vše za ideálních podmínek probíhá ve škole. Máme skvělý tým, který bez váhání začal fungovat online a stále se nám to daří. Žákům patří velký dík za práci, kterou odvádějí. Pevně věříme, že pandemie je na ústupu a příští školní rok 2021/2022 nás čeká setkání s našimi zahraničními spolužáky jinak, než na obrazovkách počítačů.

Krásný den všem přeje

Romana Přikrylová, Philip Mabbett a naši úžasní sedmáci

PROJEKT ERASMUS+

ROZHOVOR S PANEM UČITELEM PÍRKEM

Redakce školního časopisu tentokrát vyzpovídala pana učitele Tomáše Pírka, který na Základní škole UNESCO učí tělocvik, informatiku a zastává funkci výchovného poradce.

1. Jak jste se dostal k učení na základní škole?

K učení jsem se dostal nějakou přirozenou cestou. Všechno to k tomu směřovalo.

2. Proč zrovna Základní škola UNESCO?

Protože jsem hledal práci v tomto regionu v Uherském Hradišti a po prvním pohovoru to nevyšlo, že prý nemají místo. Potom se ozvali asi za 14 dní, že mě berou, a tak jsem tady. Nastoupil jsem místo pana učitele Vrobela.

3. Jak se Vám tady líbí?

Jo, líbí. Zvlášť když jsou žáci zpátky ve škole. Víc to tady ožilo.

4. Jste hrdý na svou práci, kterou jste na této škole udělal?

Myslím si a doufám, že můžu.

5. Umíte si představit život bez učení?

Možná i jo, ale velmi těžce.

*"Asi jako každý
kluk jsem chtěl být
kosmonautem
nebo
strojvedoucím."*

6. Učil jste i na jiných školách? (Pokud ano, můžete popsat rozdíly mezi učením na UNESCO a na jiné škole? Je zde velký rozdíl nebo ani ne?)

Ano, učil jsem na střední škole pro handicapované žáky v Jánských Lázních. Rozdíly na těchto školách jsou například, že na střední škole jsem byl s žáky spíše kamarád, jenže tady to tak nejde. Zase tady na UNESCO jsou ti žáci takoví živější a jsou tu taky rozdíly v komunikaci.

7. Čím jste chtěl být, než jste se stal učitelem?

Asi jako každý kluk jsem chtěl být kosmonautem nebo strojvedoucím.

8. Co Vás na této práci nejvíce baví a naplňuje?

Nejvíce asi kontakt s lidmi nebo to, že je to nestereotypní práce, která vyžaduje kreativitu.

9. Jaké má povolání učitele nevýhody?

Velký tlak na psychickou soustavu učitele tlakem žáků a rodičů.

10. Jaké máte koníčky?

Třeba otužování.

11. Kdy jste začal s otužováním?

Asi před rokem a půl.

12. Doporučil byste otužování jak dětem, tak i dospělým?

Samozřejmě ano.

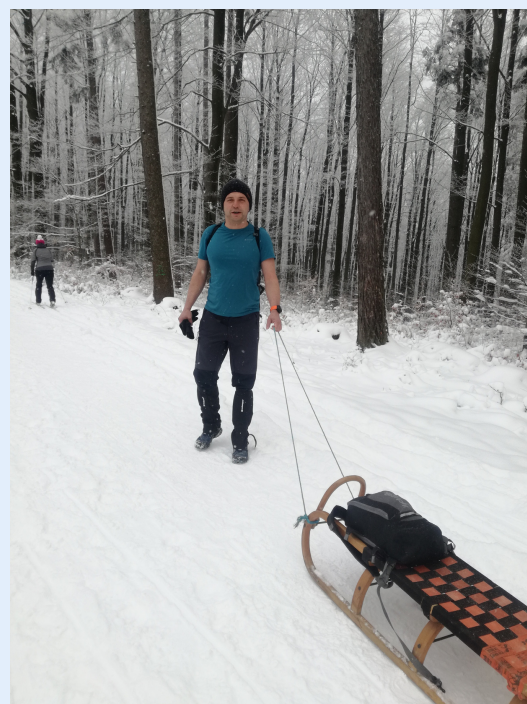
13. Jak začít s otužováním, aby nás to hned neodradilo?

Začít nejlépe na jaro, protože voda není tak studená. V létě a přes podzim se chodit koupat různě na koupaliště, prostě kde je voda studená. A poté si můžete troufnout i v zimě. Samozřejmě musíte poslouchat a vnímat své tělo, jestli se vám nechce, nechodte. Jestli na to nemáte náladu, nechodte. Také můžete začít s krátkou a studenou sprchou každé ráno nebo večer. Nesnažte se lámat rekordy.

Děkujeme za rozhovor.

Martin Veselý, Tomáš Gregor

"Můžete začít s krátkou a studenou sprchou každé ráno, nebo večer. Nesnažte se lámat rekordy."

MOJMÍR MADĚŘIČ

Mojmír Maděříč je český herec, hudebník a moderátor. Vyrůstal v umělecké rodině. Vyrostl s pěti sourozenci. Na základní školu chodil do Uherského Hradiště. Byla to Základní škola UNESCO. Chodil také na gymnázium v Uherském Hradišti, kde byla rozšířená výuka anglického jazyka. Po gymnáziu byl přijat na JAMU – Janáčkova akademie múzických umění. Zde absolvoval v oboru herectví.

Poté dostal práci v brněnském Divadle Husa na provázku. V roce 1988 dostal nabídku od Františka Ringo Čecha a přijmul ji. Odešel na scénu do Prahy do Prozatímního divadla F. R. Čecha a také do Černého divadla Ta Fantastika. Rovněž hrál v Divadle Kalich, Činoherním pražském klubu a brněnském národním divadle.

V současnosti působí v Hudebním divadle Karlín. Hrál převážně v televizních filmech a pohádkách, kde mohl uplatnit svůj komediální talent. Dostal také i role v seriálech, např. Ulice, Modrý kód, Poldové a nemluvně, aj. Jako moderátor se ukázal v pořadech o vaření televize Prima – MŇAM ANEB PRIMA VAŘEČKA. Pracuje také jako dabér. Třeba dabuje Waylona Smitherse ze seriálu Simpsonovi. Díky rozvětvené rodině má kladný vztah k jídlu a vaření. Prodělal operaci kolena a dost zhubnul. Jeho manželka Jitka je kadeřnice. Mají spolu dvě děti, Vojtěcha a Elišku. Nejraději tráví čas se svou rodinou na chalupě v Ralské pahorkatině.

ODPOVĚĚ NA EMAIL

Bud' zdrav, milý mladý příteli,

doufám, že vzhledem k našemu věkovému rozdílu mohu tykat. Děkuji za oslovení, potěšilo mě to.

A teď k otázkám: Předeseílám, že jsem studoval gymnázium (tehdy gymnasium) UNESCO, na což jsem dodnes hrdý. Mým profesorem byl, dnes již nežijící, nezapomenutelný Antonín Mazurek, který na nás od první hodiny mluvil výhradně anglicky. To vlastně souvisí s otázkou, co se mi nejvíc líbilo ve škole. Hodně nám to dalo. Byli jsme třída, kde nás bylo jen pět kluků, takže si nás holky hýčkaly a parta jsme byla prvotřídní. Byli jsme dost kreativní a vymýšleli si různé pasty na profesory, což, doufám, provozujete taky! Jak jsem již podotkl, na školu vzpomínám dodnes, například když jsem byl před lety členem Divadla Na provázku a jezdili jsme po celé Evropě, byl jsem neoficiálním překladatelem do a z angličtiny našeho souboru. Dnes už cizí jazyk pokulhává, ale snažím se aspoň číst anebo koukat na filmy v originálu. Jaká je moje nejmilejší dětská vzpomínka? Nevím zda nejmilejší, ale dodnes se s mými sourozenci smějeme, jak jsem si pro jistotu koupil vánoční dárek, neboť si mě dobírali, že od Ježíška nic nedostanu. Je nás pět a já jsem nejmladší. (Můj kolega a kamarád Jakub Wehrenberg má vánoční heslo - Nedáš, dostaneš). Myslím si, že nejdůležitější, aby člověk dosáhl vysněného cíle, je jít si tvrdě za svým a oddělit "zrno od plev". Školu navštěvuji pravidelně při našich abiturientských setkáních. Na gymplu jsem hrával v cimbálovce na basu a účinkoval ve školních akademiích, které jsem zároveň dramaturgoval a režíroval (to zní ale hodně nadneseně).

Snad jsem jakž takž na vše (kostrbatě) odpověděl, nejsem velký psavec.

Přeji hodně úspěchů, dnes hlavně zdraví, snad jsem vás všechny něčím inspiroval. Have nice days, M. Maděrič

Tomáš Gregor, 9.C

ING. LADISLAV ŠUPKA

Ladislav Šupka se narodil 15. srpna 1940 v Uherském Hradišti do rodiny stavitele Ladislava Šupky a učitelky Květoslavy Šupkové. Když mu bylo pět let, sovětští dělostřelci zasáhli při osvobozování jejich dům granátem. Šupkovi žili na samém kraji města a kolem zahrady měli vysázené topoly, čehož později využili osvoboditelé k tomu, aby pod nimi ukryli dělostřeleckou baterii. Nějakou dobu pak vojáci u rodiny pobývali.

Během studia na Jedenáctileté střední škole Uherské Hradiště zažil Ladislav Šupka vyloučení dvou studentů, kteří v roce 1956 kritizovali krvavý zákrok Sovětů proti Maďarské revoluci. Kvůli třídnímu původu jej opakovaně nepřijali na medicínská studia. Dostal však možnost vystudovat Provozně ekonomickou fakultu při Mendelově univerzitě v Brně. Když se zde chtěl ucházet o místo ve studentské samosprávě, stranická komise mu vystavila takový posudek, že mohl být vděčný, že ho ze školy nevyloučili.

Po vojně nastoupil v roce 1965 do jednotného zemědělského družstva (JZD) v Újezdci u Luhačovic jako agronom. Zde se v praxi setkal s absurditou režimu, který kvůli plnění plánů nařizoval setbu plodin i tam, kde pro to nebyly vhodné podmínky. Přes všechny špatné zkušenosti vstoupil v roce 1967 do Komunistické strany Československa. Nadchly jej reformní myšlenky šedesátých let a těšil se, že bude moci stranu měnit zevnitř. Záhy však přišel 21. srpen 1968.

Při prověrkách, které následovaly, vyjádřil Ladislav Šupka nesouhlas se sovětskou okupací, a byl proto ze strany vyloučen. V roce 1971 přestoupil do Bystřice, kde se úspěšně podílel na přípravě osevních plánů při slučování menších zemědělských družstev. Vedení mu ale sdělilo, že jakmile se najde vhodnější kádr, bude muset místo opustit. Výpověď podal sám a od roku 1975 pracoval v Agrochemickém podniku Staré Město u Uherského Hradiště, kde setrval až do roku 1990.

Během sametové revoluce se zapojil do činnosti uherskohradištského Občanského fóra a při personálních změnách na městském národním výboru mu bylo nabídnuto, aby zde nastoupil jako místopředseda. V roce 1990 se stal starostou Uherského Hradiště. Funkci vykonával dva roky, v městském zastupitelstvu pak setrval až do důchodu.

Příběh Ladislava Šupky je velmi kvalitně a zajímavě zpracován na stránkách pametnaroda.cz.

ODPOVĚĎ NA EMAIL

Terezko,

nejsem pravidelným uživatelem Facebooku apod., takže až dnes jsem našel Tvou zprávu. Rád odpovím, doufám, že ještě není termín zmeškán.

Do sborníku UNESCO

Snad nebude na závalu, když opomenu položené otázky a zkusím své vzpomínky shrnout: V září 1946 jsem nastoupil své vzdělávání v 1. třídě národní školy, která byla rozdělena na dívčí a chlapeckou. Dodnes rád vzpomínám na paní učitelku Libuši Krčmovou, specialistku na prvňáčky, která se mnou měla dost problémů, protože leváctví se tehdy netrpělo a mé grafické projevy tomu odpovídaly. Chodil jsem do školy rád. Bydleli jsme totiž za městem, nikde žádný kluk, a tak jsem tam nacházel první přátelství. Vyučování bylo z dnešního hlediska konservativní – černá tabule, křída, houba, používali jsme namáčecí pera, plnicí pera byla povolena snad až ve třetí třídě, byl jich ostatně nedostatek, propisky neexistovaly. Na zájmové aktivity podporované a provozované ve škole se nepamatuji. Do doby zákazu Junáka jsem chodil do oddílu vlčat, později byl všeobecně zaveden Pionýr, od druhé třídy hudebka, absolvoval jsem na klavíru. Sport nikdy nepatřil k mým prioritám.

Na II. stupni byla naše třída pro nedostatek místa umístěna do budovy obchodní akademie. Pouze však na dva roky, neboť nastala reforma nechvalně známého ministra Zdeňka Nejedlého a do školy na Komenského náměstí byla umístěna jedenáctiletá střední škola, zatímco do historické budovy gymnasia byla určena osmiletka. Takže jsem ze druhé „měšťanky“ přešel do 8. třídy na osmiletku, tentokrát již do koedukované třídy, poprvé v životě s děvčaty. To byl školní rok 1953/54. Přesto, že společenská atmosféra houstla a všeobecná posedlost kádrováním se nevyhnula ani žákům a učitelům, rád na ten ročník vzpomínám. Naším třídním byl Vojtěch Kadlčík, jeden z nejlepších kantorů, které jsem potkal. Do budovy dnešní ZŠ UNESCO jsem se vrátil v dalším školním roce na jedenáctiletku, ale to je již jiná kapitola. V roce 1957 jsem tam maturoval.

Až po mnoha letech jsem se do školy vracel, vesměs pracovně, kdy jsem působil na radnici – při dostavbě tělocvičny a dalších stavebních akcích, při 90. výročí školy a taky jako otec dvou dětí a dědeček třech vnuček, z nichž poslední opustila ZŠ UNESCO ve školním roce 2019/2020.

Ing. Ladislav Šupka

Tereza Omelková, 9.C

The background of the entire page is a close-up photograph of several pink roses. The roses are in various stages of bloom, with delicate, layered petals in shades of light pink and pale red. Some petals show signs of aging or damage, with yellowish-brown edges. The roses are set against a soft, out-of-focus light grey or off-white background. The lighting is gentle, highlighting the texture of the petals.

POETICKÉ OKÉNKO

*...miluju jaro
v jeho prvních dnech,
kdy nástroj,
na který hraje-
a hraje skvěle-
je ještě
rozladěný.*

Vladimír Holan

Moje trápení s distanční výukou

Sedím, hledím vpřed,
na monitoru virtuální svět.
Hlas učitelskej ptá se mě,
zda mikrofon vypnutý mám záměrně.

Já bez obav vždy mlčel dál
a tajně se mu vysmíval.
A když slyším pozor, absence!
odtlumím se tichounce.

Úkol dělám ve tři ráno,
klidného spánku není mi dáno.
Když ráno jdu na Google Meet,
chci v posteli spáti a nadále být.

V pátek už jen ležím, čumím,
to je vlastně vše, co umím.
Jsem však zcela rozptýlen
a distančkou už rozčilen.

Chci už volno, chvíli klid,
úkoly už neplnit.
Chci být volný, chodit ven
a ne být takhle vysílen.

Přeju si létat jako pták
a smát se už opravdu bez obav.
Vidět slepě, běhat pomalu
a přesto rychle.

Jan Jakub Šipka, 9.B

Online tragédie

Celý rok jsme doma,
je to strašná nuda.
Dostáváme jen úkoly,
stávají se z nás mrtvoly.

Lidský hřejivý rozhovor,
zvrhl se na videohovor.
Máme jen online konference,
někdy málo, někdy více.

Když se zahájí online výuka,
srdce se mi v krku rozťuká.
Jak si zapnu mikrofon,
mám v uších megafon.

A když se zapne kamera,
hlava se barví dobleda.
Doufám, že to brzy skončí,
než se z učitelů stanou náhončí.

Až se vrátíme do školy,
zavlaží vítězné prapory.
Jaký pádný důvod?
Chci normální život!

Roman Bublík, 9.B

Karanténa

Nikdo neměl předtuchy,
že distanční výuky
bude to už rok.
Z domu ani na krok!

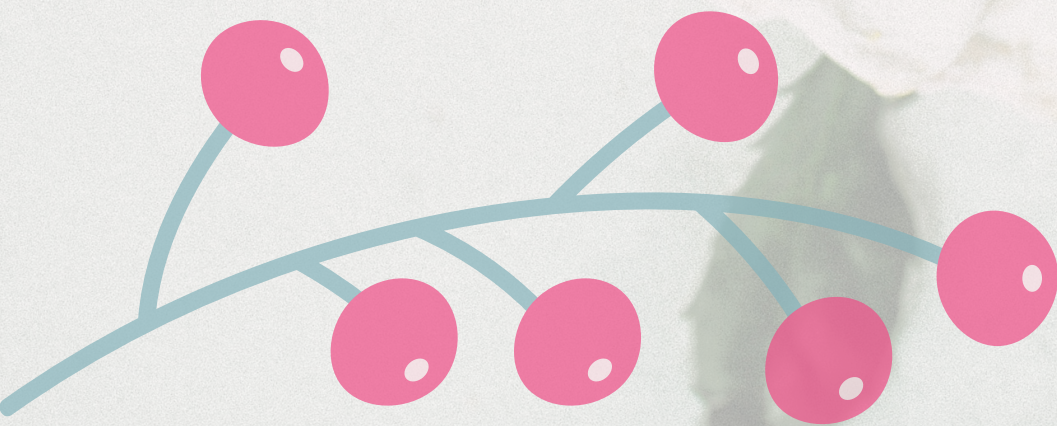
Režim cizí slovo je
vytrácí se naděje,
že zítra vstanu z postele.
To vám říkám, přátelé!

Aneta Somrová 9.A

Žáci už rok sedí doma
před počítačem.
Káždé ráno na ně mluví
jiný učitel.

Dvakrát tolik úkolů,
nikdo nechce mít.
Je to pro nás mučení,
v téhle době být.

Denis Shlynya, 9.A

Jsmo doma celou tu dobu,
postihlo to i tu naši školu.
Distančky mám plné zuby,
tento týden mám zas nějaké češtinářské kluby.

Wifi mi už zase spadla,
asi si dám už konečně padla.
Přijímačky se pomalu ale jistě blíží,
a to všechno co jsem napsal mě už rok tíží.

Tak snad už nám to brzy skončí,
je to bolest jak pro můj mozek tak pro mé oči.
Všichni, kteří si teď tohle čtete,
já vám říkám: „Vy to zvládnete!”

Šimon Nikl, 9.B

Při distanční výuce
vždy musíme mít po ruce
počítač a telefon
a také funkční mikrofon.

Už půl roku ji používáme
a pořád ji tu ještě máme
všichni později vstáváme
a někdy i zaspáváme.

Učím se před každým testem
procházím se prázdným městem
pořád ještě je má vize
že někdy skončí koronakrize.

Lukáš Matysík, 6.A

Pandemický ro(c)k

Už rok doma sedím,
do PC jen hledím.
Venku kvetou narcisy,
máma křičí: „Pohni si!“

Já se učím co to dá,
táta mobil nevydává.
Teď jsem doma v karanténě,
učit se však musím stejně.

Nejradši mám jazyk český,
jeho obal je moc hezký.
To matematické prověrky,
dostávám trojky i čtverky.

Dějepis se učím rád,
Caesar je můj kamarád.
Měkkýši, mlži, plži,
v hlavě se mi mlží.

Tím končí má básnička,
doufám, že za ni bude jednička.

Prokop Hubáček, 6.A

Pravidelně testuje se,
stěry z nosních dutin,
od kovidu zachrání nás
Sputnik, tvrdí Putin!

Někomu už z toho hrabe,
někdo zase pije,
panebože ať už skončí,
tahle pandemie!!!

Vanesa Burešová, 6.A

Tanková básnička

Už je to skoro rok,
co změnila se nám škola.
Já sedím doma v pokoji a
dělám z rodičů vola.

Myslí si, jak se pilně učím,
já do notebooku jenom čuším,
než obracel bych své školní stránky,
tak hraju s kamarády jenom tanky.

Matyáš Miklík, 6.A

Rok distanční výuky

Před rokem nás přepadla
nečekaná návštěva.
Až z Wu-chanu k nám přijela,
jmenuje se Korona.

Zavřela vše co se dalo,
školu, obchody i divadlo.
Měli jsme být pár dní doma,
a už je to roční pohroma.

Distanční výuka byla zavedena,
pro malé děti to byla noční můra.
Starší děti na to kašlaly,
často se jí neúčastnily.

Přišel nový školní rok,
do lavic jsme si sedli jen na skok.
Korona zde pořád přebývala,
ani vakcína ji nevyhnala.

Distanční výuka zas v plném proudu,
výpadek internetu a jsem v nervu.
Počítač je teď mým nejlepším přítelem,
spojuje mě z domu s učitelem.

Spoustu úkolů dostáváme
a volného času teď málo máme.

Aneta Cilečková, 9.C

ONLINE VÝUKA OČIMA NAŠICH ŽÁKŮ...

Moje online výuka

Domácí výuka byla pro mě

těžká. Moji rodiče nejsou dopo-
ledne doma. Jsou lékaři, musí

se starat o pacienty. Můj bratr

Tom má svou výuku. Babička a

děda neumí s počítači. Tak jsem

to musela zvládnout sama. Na

začátku mi pomáhal můj bratr.

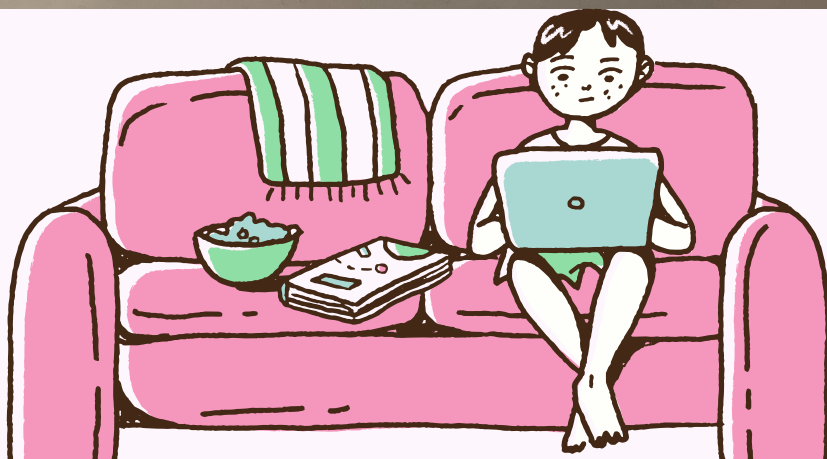
Jsou ráda, že už brzo začne

škola.

Laura Turková, 2.C

V naší rodině jsme všichni zdraví.
Koronavirus se nám zatím vyhnul.
Protože se musí nosit roušky babička
nám krásné barevné ušila.
Abysme se doma nenudili chodíme na
procházky. Učím se hrát na klavír a
hrajeme s dědou a sárou karty. A Také
si hrajú s mým bráškou Honzíkem.
Honzík je miminko a ~~mluví~~ mluví v
honzíčině. Třeba eger ginsi známe^m
pojd' si hrát.

Veronika Loucká, 2.C

CO MI KARANTÉNA DALA A VZALA

Karanténa nám všem nějak otevřela obzory jak v osobním životě, tak v pracovní kariéře a i ve spoustě jiných cest. Spousta lidí v karanténě zjistila, že jsou zruční v mnoha věcech nebo se v mnoha věcech začali zdokonalovat. Mně osobně karanténa ukázala opravdové tváře některých lidí. Též nám všem dala karanténa lekci sebepoznání a ze mě samotné se přes karanténu stal absolutní introvert. Nejraději jsem posledních 6 měsíců sama a nepotřebuju nikoho vidět. Karanténa nám teenagerům prakticky vzala zábavný život, dobrodružství s kamarády a spoustu dalších věcí. Naopak nám dala také šanci najít sami sebe a poznat, kdo doopravdy jsme – což je v tomto věku zvláště důležité. Závěrem tedy je, že karanténa nám spoustu věcí dala i vzala, ale ve všech případech je a byla určitě prospěšná.

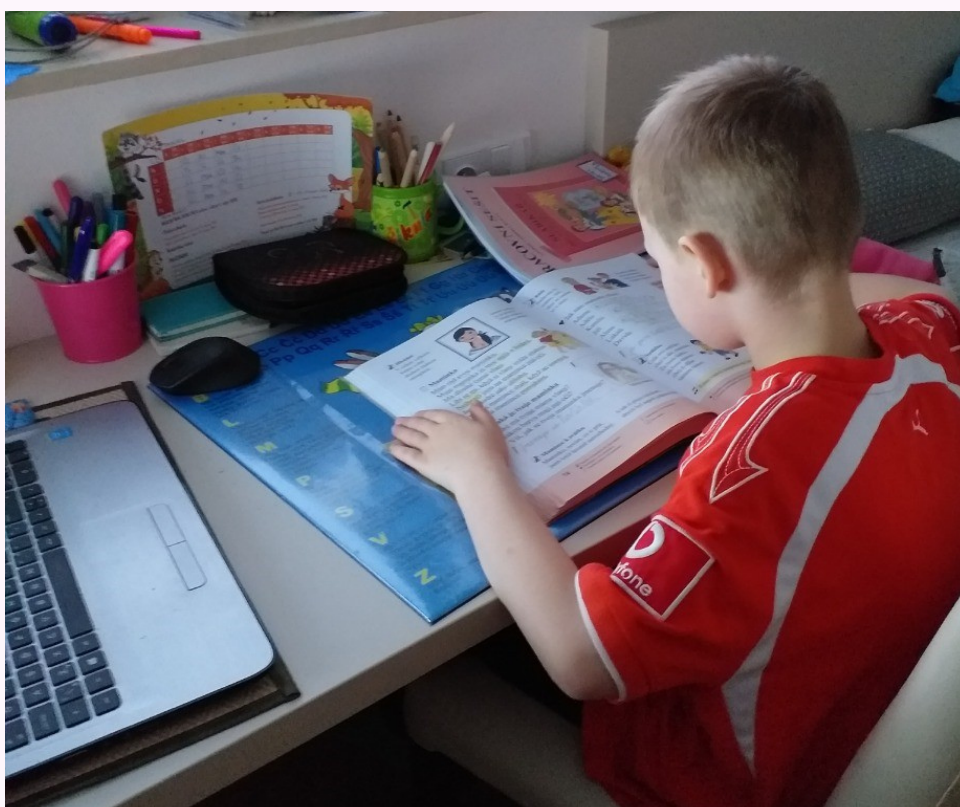
Jasmína Janigová, 9.B

Už je to více jak rok, co jsme my, žáci zavření doma, na distanční výuce. Z počátku to vypadalo, že budeme doma cca dva týdny a všichni jsme se radovali z „prázdnin“ a teď už je to přes rok. Otázka co mi distanční výuka dala a vzala je opravdu k zamyšlení. Již od malička jsem byla značně extrovertní typ člověka a milovala jsem kontakt s lidmi, a tak mě ten nikdy nekončící stereotyp, kdy jsem já, počítač a hromada úkolů neskutečně ubíjí. Na druhou stranu musím říct, že za ten rok jsem se o dost více naučila pracovat na počítači, ale i na první pohled úžasná věc učení se na počítači má své stíny. Po tom roce už nejsem moc schopná v hodinách udržet pozornost, každým dnem počítám minuty do konce hodin a to jen proto, že už je to moc dlouhá doba, kdy se učíme tímto způsobem. Na druhou stranu jsou tu i lidé co se mnohem lépe učí vizuálně, a tak jim distanční výuka nedělá sebemenší problém. Řekla bych, že distanční výuka není špatná výuka, ale opravdu učit se na ní budou jenom lidé, kteří se chtějí učit. Lidé, kteří si hodinu tzv. dojdou jen odsedět, se nebudou učit jak při prezenční výuce, tak ani při té distanční. Závěrem už bych jen chtěla říct, že pro všechny z nás už je to dlouhá doba a všem chybí kontakt s lidmi stejného věku. S tím jdou ruku v ruce i různé psychické potíže, a pokud nebude člověk chodit ven, tak se za chvíli zblázní. Distanční výuka nám toho sice hodně vzala, ale i nám něco dala a mnozí z nás si uvědomili, že kontakt s lidmi je opravdu důležitý.

Ester Bursová, 9.C

Od 4. ledna jsou děti z 3.- 9. ročníku opět na distanční výuce. Ovšem je to kvůli pandemii Covid-19, která nás postihla. Někteří bolí oči z počítače, jiní se u počítače nudí. Někteří chtějí do školy, jiní chtějí být doma a sedět u počítače. Každý chce vidět své kamarády naživo, ale to v téhle době nejde. Také děti mívají ve škole víc hodin. Jako například: český jazyk, matematika, angličtina, výtvarka, tělocvik, zeměpis, vlastivěda, chemie, fyzika, přírodopis a mnoho dalších hodin. Každý má rád zábavu. Ve škole také si nemusí děti dělat tolik úkolů, ale jen pár cvičení. Covid- 19 nám tu distanční výuku přivolal, a proto se děti nemůžou vidět. Ale naštěstí se to rozvolnilo a 1. stupeň může do školy! A doufejme, že se z 2. stupeň vrátí do školy také! Ale co to testování? Bohužel se musí chodit do školy dřív, než jak jsme všichni zvyklí. Nejvíce se do školy určitě těšili prváčci.

Michaela Karlíková, 4.C

Přijde mi, že během distanční výuky jsem se stala úplně jiným člověkem. Za ten rok, co jsme doma se toho stalo opravdu hodně. Za největší ztrátu během distanční výuky považuji osobní kontakt se spolužáky a učiteli. Jsem sice ráda, že jsme doma, ale ten kontakt je opravdu důležitý a myslím, že chybí všem. Jinak mi distanční výuka asi nic nevzala. A co mi dala? Především jsem se naučila dost nových věcí s počítačem, ale kromě toho mám teď na sebe mnohem víc času. Začala jsem například pravidelně cvičit, chodím běhat, více se věnuji svému pejskovi a taky jsem se stala vegetariánkou. Ale z té „školní stránky“ jsem momentálně vážně ráda, že jsme doma, protože mám mnohem víc času na přípravu na přijímačky, i díky tomu, že máme tak málo hodin. A celkově mě to studium doma docela vyhovuje, i když mě mrzí, že poslední rok nejsme ve škole.

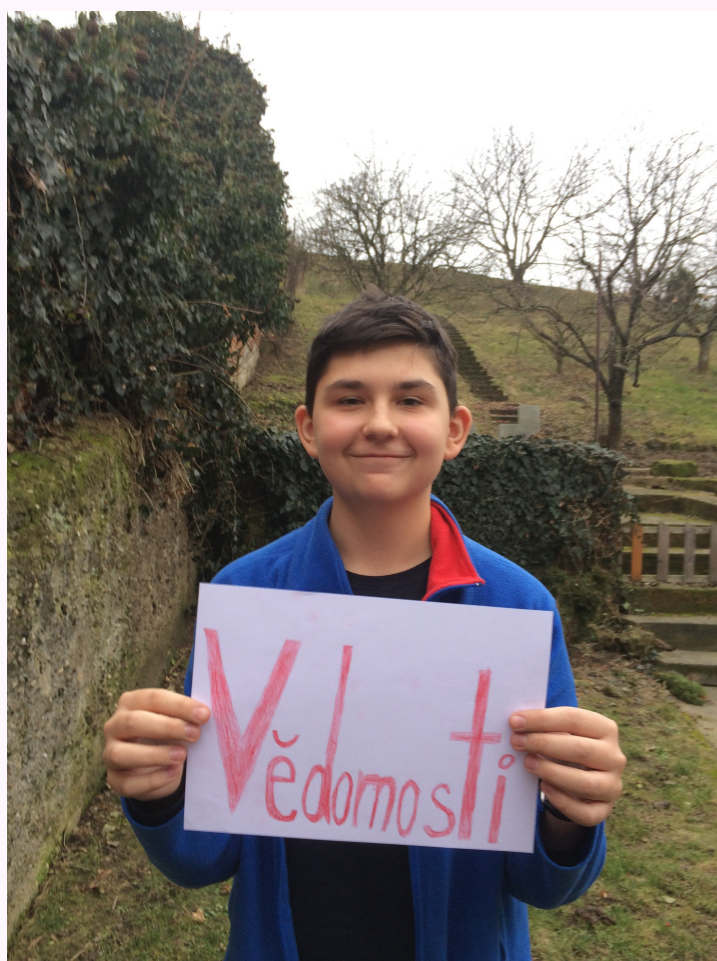
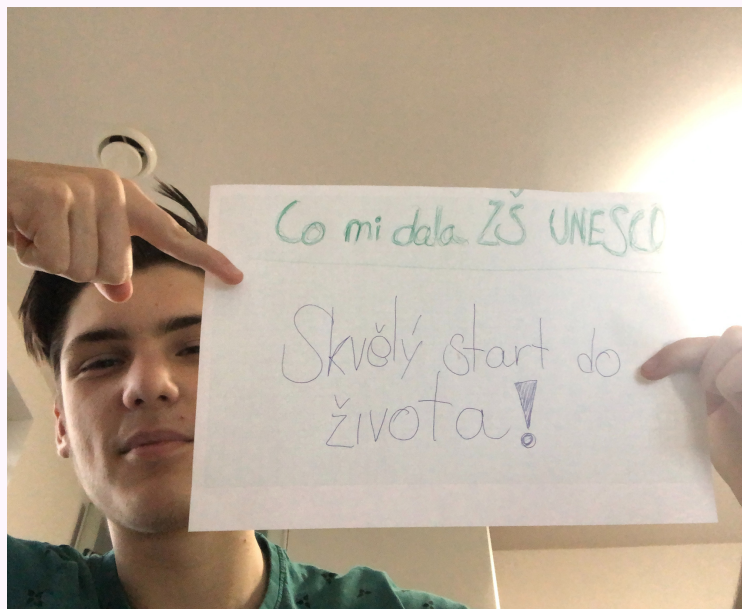
Tereza Šáchová, 9.B

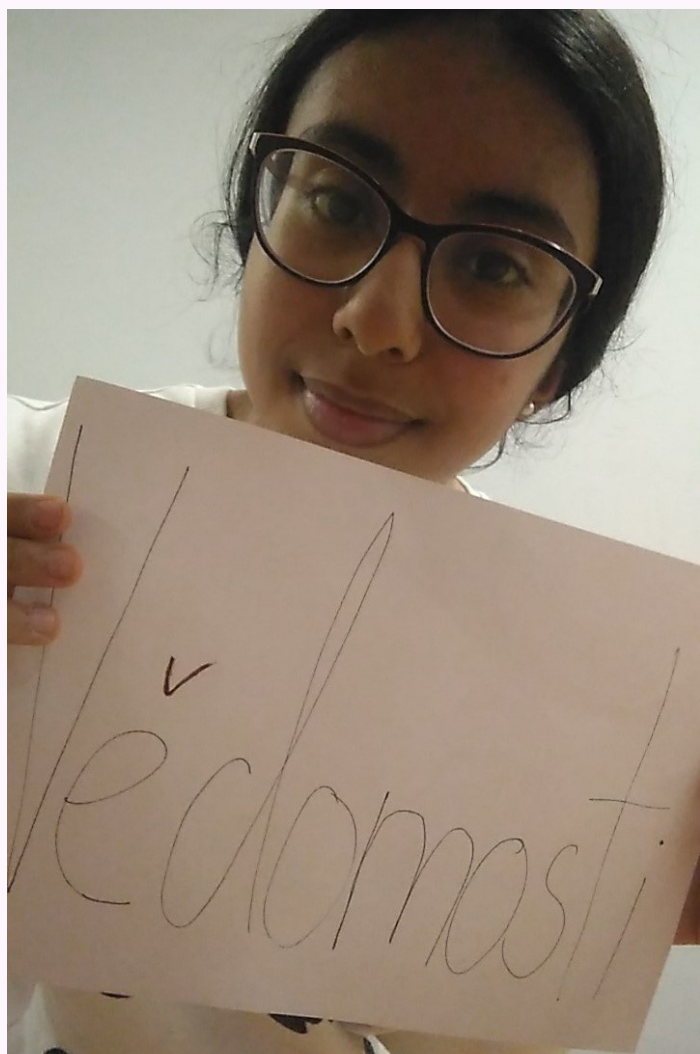
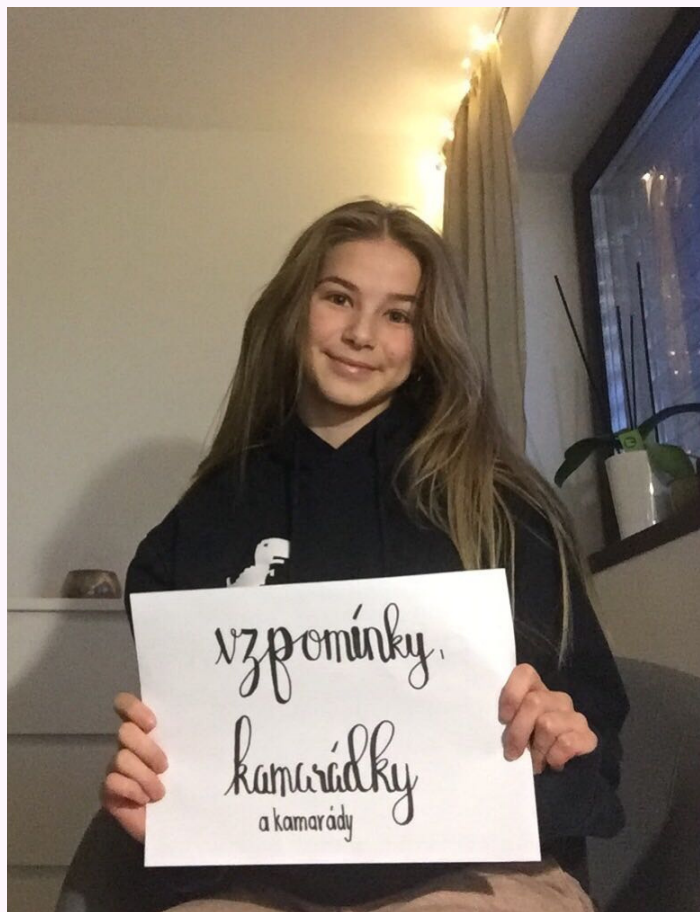
Distanční výuka trvá už přes rok. To, že jsme byli celkem asi měsíc ve škole, z nás nedělá chytřejšími, takže se to podle mě nepočítá jako chození do školy, spíš takové odpoutání od distanční výuky. Co mi „distančka“ dala? Určitě je dobré, že jsme se naučili víc samostatnosti a připravovali jsme se na individuální učení, které nás čeká na vysoké škole. Distanční výuka mi také dala zkušenosti, jak z technické stránky k elektronice, tak vědomosti, jak se sám učit, abych zvládnul test. Také mi dala najevo to, že nejsem až tak aktivní člověk, co se fyzické, ale i psychické stránky týče. S oběma se snažím něco dělat a myslím si, že to spoustu lidem i prospívá, protože si uvědomí, že by se měli více hýbat a víc zapojit mozek, aby se připravili například na přijímací zkoušky. Co mi „distančka“ vzala? Osobně mi distanční výuka vzala kontakt s kamarády a lidmi, které mám rád. Myslím si, že to tak mají všichni žáci a možná i dospělí, kteří mají Home Office. Všem chybí lidský kontakt, aby si zašli od města na pizzu nebo pro dospělé do hospody a říct si všechny zážitky a zkušenosti, které pochytili za celou tu dobu, co jsme zavření doma.

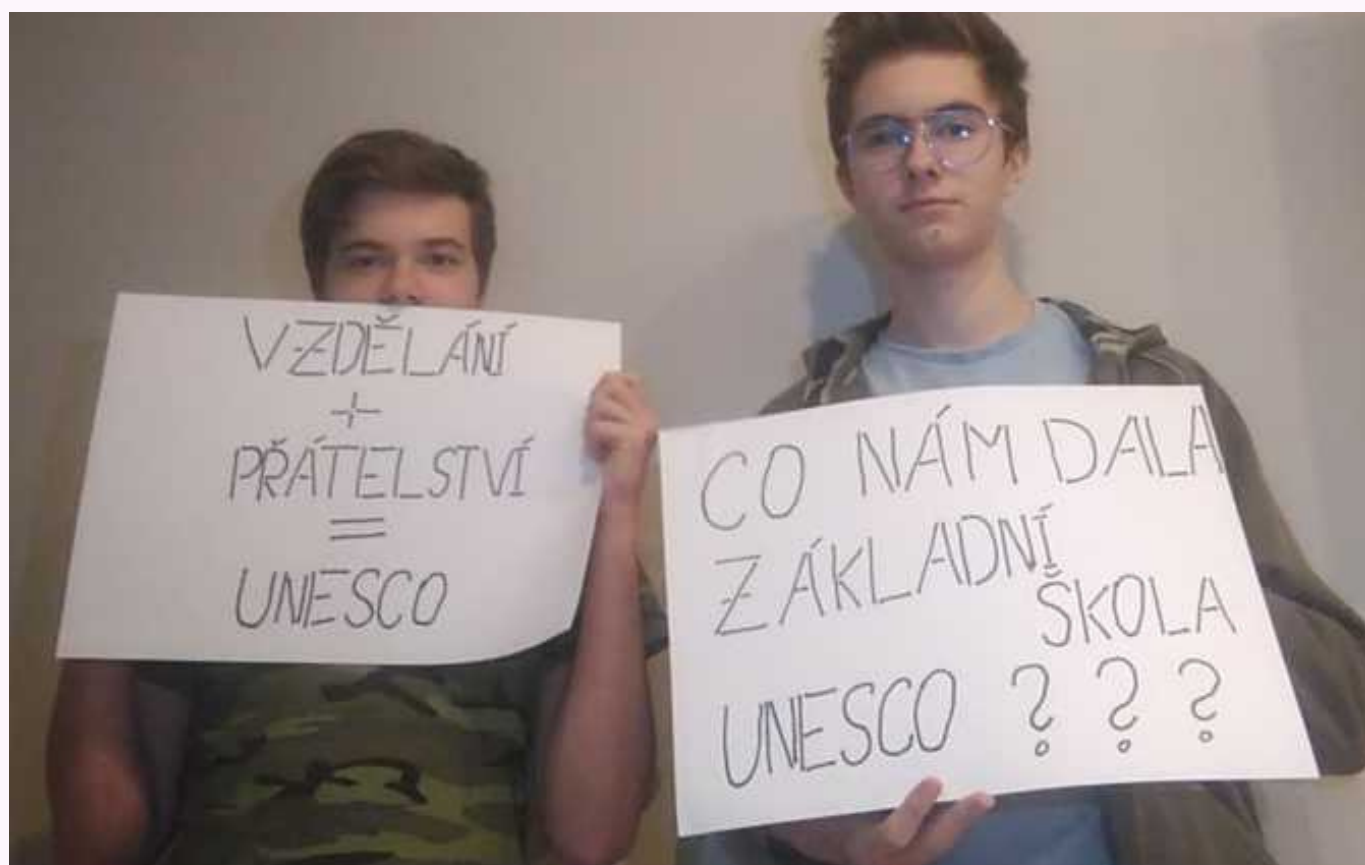
Tomáš Gregor, 9.C

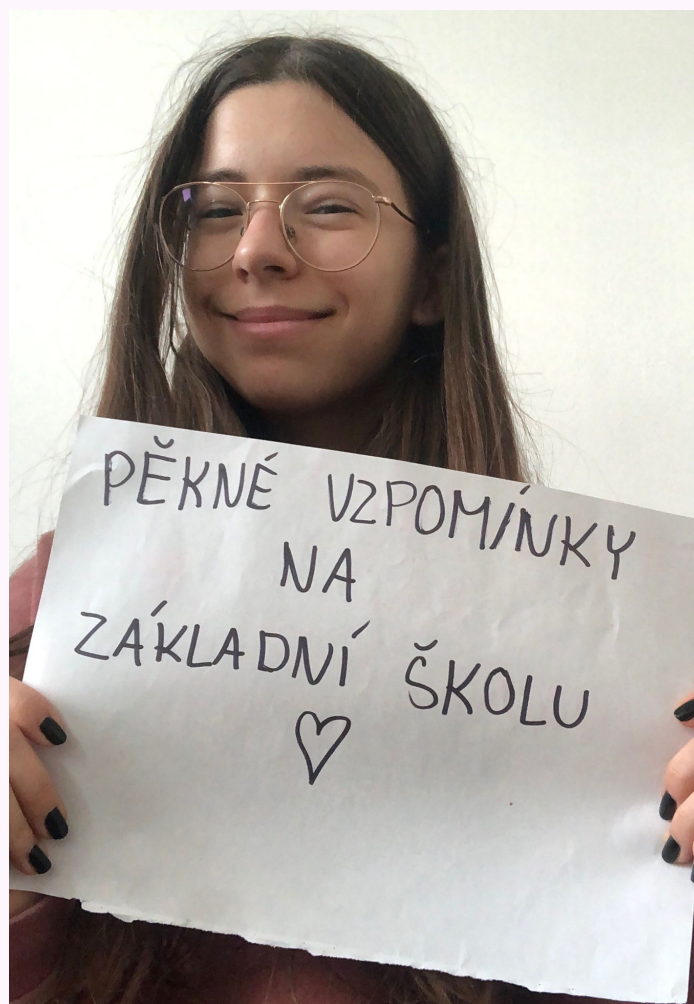
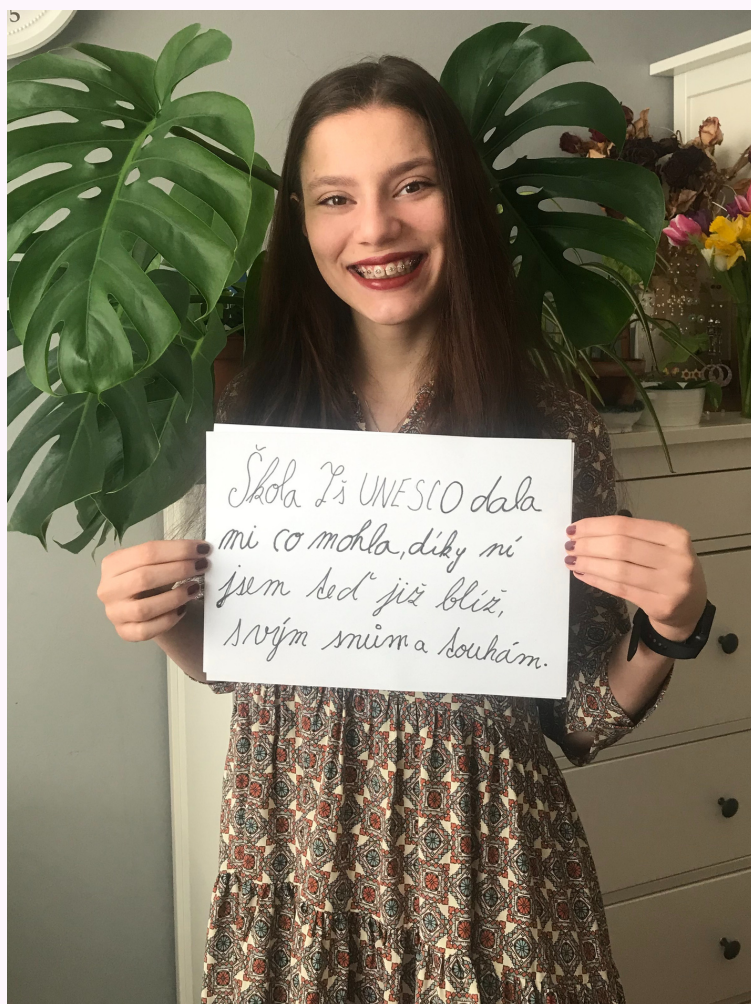
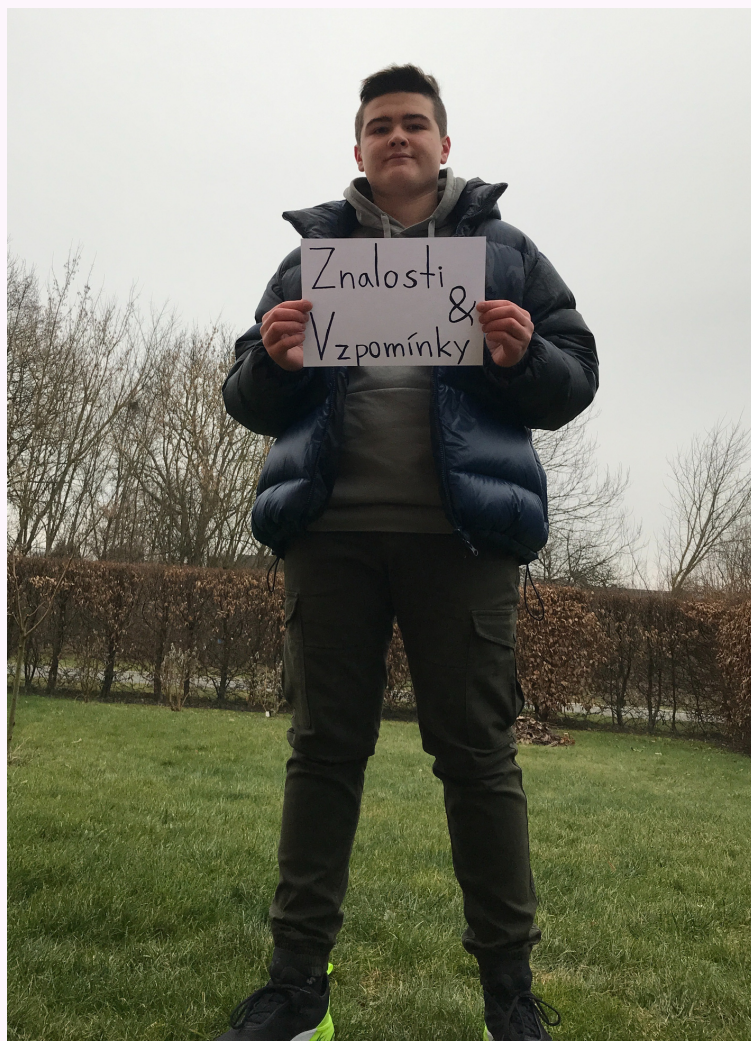

ZEPTALI JSME SE DEVÁČÁKŮ, CO JIM DALA DO ŽIVOTA ZÁKLADNÍ ŠKOLA...

PŘIJÍMAČKY VÍCE OČIMA

Letošní přijímací zkoušky na střední školy vyvolaly v účastnících velice smíšené pocity. Do CERMATU se poté pustili jak rodiče se studenty, tak i bulvární média. Každý má na toto téma jiný názor, a tak jsme se rozhodli mu věnovat více a podívat se na to očima našich studentů i učitelů, abyste si na to udělali vlastní názor.

Názory učitelů:

Paní učitelka Iva Pavlišová - matematika

„Pondělní test z matematiky byl těžší než úterní a já si úplně nemyslím, že to je v pořádku. Náročnost testů by měla být na stejné úrovni jak v pondělí, tak i v úterý. Stejně tak nebylo vhodné prodloužení času na test, tak dlouho se plně soustředit je velmi náročné. Pokud by se měla zohlednit dlouhá distanční výuka, mohl čas na test zůstat stejný jako obvykle a ulevit se mělo zmenšením počtu příkladů. Ale samozřejmě - přijímačky nemají být jednoduché. Mají být jako náročná, tvrdá a těžká soutěž, ve které se budoucí studenti seřadí podle úspěšnosti.”

Paní učitelka Jitka Bajaja Elisová - český jazyk

„Testy mi tento rok nepřišly v ničem těžší. Cermat testy příliš neuznávám a myslím si, že testy na střední školy by měly být více kreativní, obsahovat více různorodých úloh. Jedna z věcí, která mohla být zvládnuta lépe, byla přítomnost žáků devátých ročníků ve škole. Naše vláda se tento rok o deváťáky příliš nezajímala a celou svou pozornost upřela na maturanty. Přitom to už jsou dospělí lidé, kteří jsou v učení mnohem zkušenější než žáci v devátém ročníku, které do učení musíme pořád tak trochu nutit.”

Názory žáků:

„Osobně mně přišel 1.termín z matematiky těžší, ale určitě nebyl tak těžký, jak se mluví v médiích. Z českého jazyka jsem nebyla nijak překvapená, protože vypadal jako z předešlých let. Myslím, že čas navíc se nám všem hodil, hlavně u matematiky.”

„Myslím si, že 1. termín testu z matematiky byl těžký, ale rozhodně nebyl tak těžký, jak si rozhořčení rodiče stěžovali na internetu. Navíc počet geometrických úloh byl stejný jako každý rok. Testy z češtiny měly stejný základ jako z předešlých let, takže nás nic nepřekvapilo.”

„Podle mě nebyl ani jeden z testů z matematiky nějak výrazně obtížnější oproti testům z minulých let, ale neříkám, že byl lehký a já osobně bych potřebovala víc času, ale to je můj problém, protože jsem nebyla dostatečně rychlá. Geometrie, na kterou si v médiích hodně stěžují, mi naopak připadala celkem lehká. Na češtině mě nic nepřekvapilo, byla zhruba stejně obtížná jako v minulých letech.”

„První termín přijímacích zkoušek byl těžší než druhý termín přijímacích zkoušek. Zejména test z matematiky byl těžký, první termín, ale nebylo v něm tolik geometrie, jak si někteří rodiče stěžují. Druhý termín už byla matematika jednodušší. A čeština, k té se není ani potřeba vyjadřovat, byla podobná testům z předchozích let.”

„Mně osobně přišel první termín těžší než druhý. Hlavně matematika. Čeština byla průměrně těžká. Ale neviděla bych to tak tragicky, jak se o tom píše. Pokud se člověk na to neučil týden dopředu, pak by takové zprávy nevznikaly.”

„Za mě byl první termín lehčí než druhý termín, aspoň co se týče matematiky, naopak čeština mi přišla lehčí ve druhém termínu. Nemyslím si, že to bylo tak tragické, jak píšou ve článcích. Jediné, co mě mrzí, jsou chyby z nepozornosti, nebo když jsem si špatně přečetl zadání.”

„Mně matematika v pondělí neudělala nějaký velký problém, tedy aspoň v to doufám. Čeština v 1. termínu mi naopak přišla těžká, ale to jsem nějak čekala. Zaskočilo mě množství textu. Matematika v 2. termínu byla asi lehčí, ale vím, že tam mám více chyb. Čeština byla v úterý také lehčí. Osobně mi to nepřišlo tak strašné.”

„Přijímačky nebyly něco, co bychom neočekávali. Myslím si, že nás na naší škole připravili dobře. Lehkému stresu jsme samozřejmě nikdo neunikli, ale to k tomu všemu prostě patří. Samotné testy, i přes neobvyklá opatření, probíhaly hladce. Na gymnáziích byla první matematika a poté čeština. Mně osobně to takhle vyhovovalo. Největší nervozita přichází, jak jsem očekávala, až při čekání na výsledky.”

„Dalo se to zvládnout, ale bylo málo času. Já osobně si myslím, že přijímačky jako takové těžké nebyly. Přijímačky z českého jazyka se daly krásně stihnout a byla u nich optimální obtížnost. S matematikou už to bylo trochu horší – příklady v testu nebyly sice zas až tak těžké, když jsem se na ně dívala zpětně. Šly snadno vypočítat, jen na ně bylo strašně málo času (5min na příklad v průměru).”

„Nepsal jsem přijímačky a byl jsem velice nadšený. Vybral jsem si jako moji budoucí střední školu průmyslovou školu. Je to škola, kde se měly původně dělat přijímačky. Pilně jsem se na ně připravoval, aby se mi podařily. Dělal jsem si různé testy na internetu a dělal úlohy z koupených učebnic. Byly asi tři dny před přijímačkami a mně došel dopis od školy. Z dopisu jsem se dozvěděl, že se škola rozhodla zkoušky zrušit, nejspíš z nedostatku žáků na vybraném oboru. Měl jsem z toho neskutečnou radost a v noci jsem se konečně mohl pořádně vyspat. Nemusel jsem na to konečně myslet. Ostatní vyplňovali archy a já jsem ještě spal.“

„Já ráda kreslím a maluji, tedy jsem si vybrala střední umělecko-průmyslovou školu, kde se nedělají přijímačky, ale talentové zkoušky. Zkoušky jsem dělala hned na začátku roku po Vánocích, a připravovala jsem se na ně už od září. Také jsem chodila na přípravné kurzy, které poskytovala moje vybraná škola. Talentové zkoušky se skládají z kreslicího diktátu, plakátu, portrétu podle živé osoby a modelování zátiší. Taky si musíte donést své portfolio s max. 20 obrázky, nejlépe zátiší podle opravdových předmětů, postavy nebo portréty. Nakonec se Vás můžou poptat na nějaké otázky ohledně Vás nebo Vaší vybrané školy. Já jsem se dostala na moji vysněnou školu a moc doporučuji si talentové zkoušky zkusit. Není se čeho bát.“

„Z mého pohledu byly přijímací zkoušky celkem složité, ale myslím si, že to očekával každý. Na zkoušky jsem se pilně připravoval. Naše paní učitelka z češtiny Bajaja si na nás vždy našla čas. To samé můžu říct i o té z matematiky. Samotné přijímačky byly těžší než to, co jsme procvičovali, ale s tím se dalo počítat. Čeština se mi, myslím, povedla víc než matematika, ale to poznám až podle výsledných testů. Nemyslím si, že moje přijímací testy dopadly špatně, ale stále to můžu zakřiknout.“

ROZHOVOR S KRISTÝNOU KLABAL GREGOROVOU

Spousta z nás určitě ví, že se na naší škole učily dnes známé celebrity, např. Mojmír Maděrič, Stanislav Blaha, Josef Abrahám a mnoho dalších. Ale většina z nás neví, že jsou také méně známí spisovatelé a ilustrátoři, kteří tvoří překrásná díla. Třeba naše bývalá žákyně Kristýna Klabal Gregorová jde příkladem. Napsala a nakreslila knížku s názvem Vodavoděnka.

„Vodavoděnka je veselá naučná kniha plná obrázků, která vás přesvědčí, že voda není nuda! Dozvíte se například jaký opravdový tvar má kapka vody, co se stane se vším, co spláchneme do záchodu nebo třeba co za zvláštní tvory žije v největších vodních hlubinách.“

Kniha se stala součástí ceny v projektu knižního nakladatelství Pikola „NEBUŽ PLÝTVÁK“, do které se zapojila i naše škola. V tomto projektu se měly děti zaměřit na otázky ohledně vody a „neplýtvání“. Tyto otázky má autorka zakomponované přímo v knize.

„Otázky projektu“

1. Co máš na vodě nejraději?
2. Šetříš vodou? Nebo plýtváš?
3. Dokážeš vodou víc šetřit? Jak? Máš nějaké předsevzetí?

Něco více o Kristýně?

Je to mladá spisovatelka, ale hlavně ilustrátorka, se spoustou inspirace a kreativity. Se svým manželem založili značku JAATY, kde vymýšlí a vyrábí předměty z papíru a dřeva s důrazem na ekologii. Vystudovala ilustraci na vysoké škole v Plzni. Od té doby se věnuje ilustrování knih, kreslení plakátů, práníček a navrhování předmětů.

1. Jak ses dostala k psaní a hlavně k ilustracím?

Už jako malou mě nejvíc definovalo to, že jsem si ráda kreslila a četla. Byla jsem takové to dítě, které když někde posadili, našli ho na stejném místě i za několik hodin. S hlavou zabořenou do knihy nebo papíru s pastelkami. Takže když jsem mezi vysokými školami našla obor knižní ilustrace, věděla jsem, že to je ta správná cesta. Takže je mou prací to, jak jsem trávila čas už jako malá.

2. Co tě přimělo napsat knížku o vodě a celkově o tématu ekologie?

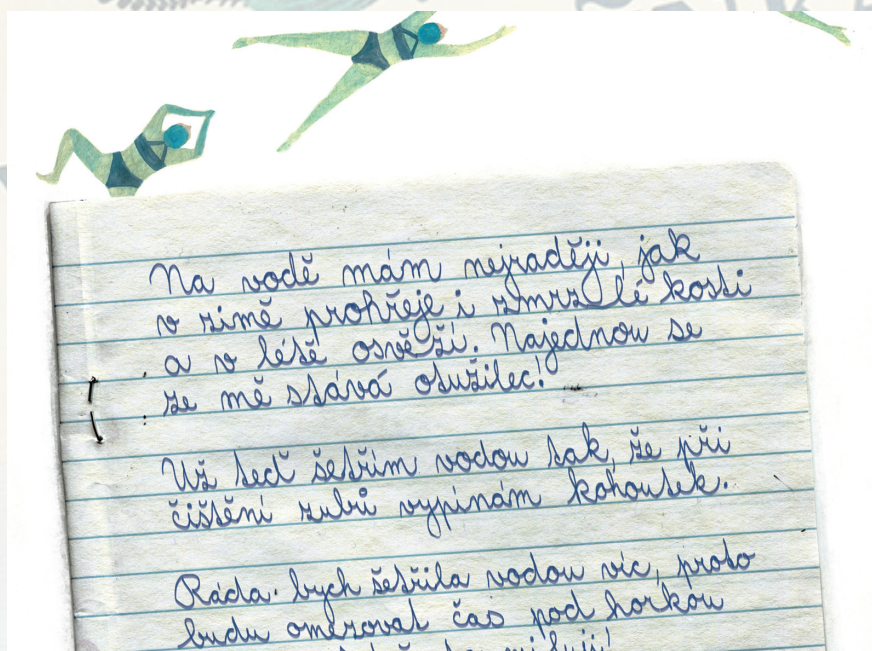
Všichni rádi chodíme do krásné neznečištěné přírody, užíváme si, když potkáme divoké zvíře, s radostí dýcháme čerstvý vzduch, pijeme čistou vodu... a to není vůbec samozřejmost. Pokud tyhle krásy kolem nás chceme udržet, musíme se chovat ke světu, zvířatům a přírodě ohleduplně. Asi si teď řeknete, že to je přece jasná věc. Ale bohužel velké množství lidí si v každodenním shonu neuvědomuje dopad svých činů. A není se čemu divit. Není jednoduché se vyznat v dnešním neustále se měnícím a provázaném světě. Proto jsem si dala za cíl předat zábavnou formou informace o tom, jak skvělá, nenahraditelná a kouzelná voda je. Protože bez vody není život ♥.

3. Jsi pyšná na svou práci?

To asi ne. Zás tak vážně ji nevnímám. Jsem určitě ráda, že vznikla a jsem vděčná, že se může dostat k velkému množství čtenářek a čtenářů. Ale pocity pyšnosti vůči své práci určitě nemám. Jsem pyšná na každého, kdo se nad informacemi v knize zamyslí a něco si odnese do svého života.

4. Co tě nejvíc naplňuje a inspiruje během ilustrací a kreslení celkově?

Nejvíce mě naplňuje štěstím, když se naučím něco nového a posunu se zase o kousíček ve vnímání nebo zobrazování dál. Na malování a kreslení je skvělé to, že můžete například jeden a ten samý strom nakreslit třeba tisíckrát, ale vždy objevíte něco nového a může být úplně zase úplně jiný. Je to vlastně způsob, jak poznávat svět a sebe skrze svou představivost, tahy, barvy. Jedno velké dobrodružství. A co mě inspiruje? Všechno. Ráda si prohlížím díla jiných umělců. Je to jako s nimi „komunikovat“, i když třeba žili 200 let nazpět a v úplně jiné době. Největší inspirací je ale sledování každodenního světa. Hrášek v knize Vodavoděnka je například malovaný podle opravdového hrášku, co nám roste na zahrádce.

5. Komu bys doporučila svou knížku?

Asi úplně každému! Protože voda se týká každého z nás bez rozdílu. Takže i když je kniha určena hlavně dětem, i dospělí jistě najdou mnoho zajímavých a užitečných informací, co třeba nevěděli. Víte, kolik se spotřebuje vody při praní prádla v pračce nebo proč led plave po vodě? V knize Vodavoděnka se to dozvíte.

6. Co říkáš na projekt „NEBUŽ PLÝTVÁK“? Je to dobrý nápad?

Skvělý! Moc mě baví si číst a pozorovat, jak vy děti vodu vnímáte. Od malých špuntů, co ještě neumí psát až po ty nejstarší. Je to radost.

7. Jak vzpomínáš na naši školu?

Na UNESCO jsem chodila prvních 5 let, než jsem odešla na víceleté gymnázium. A měla jsem to tam moc ráda i díky milým učitelkám. Stejně tak ráda vzpomínám na družinu, protože jsem si mohla mimo jiné kreslit a chodit na průlezky do Bastionu. Celkově na Uherské Hradiště ráda vzpomínám. Knihovnu, úžasné paní knihovnice, skvělou ZUŠ. Hradiště je prostě nejlepší město plné milých lidí!

8. Pamatuješ si ještě, jaké to bylo chodit každý den na osm hodin a být polovinu dne se svými spolužáky ve škole?

Ve škole jsem strávila (i s vysokou) 20 let. A protože je mi 28, není to tak dávno. Upřímně pamatuju velice živě a jsem ráda, že už nemusím (i když jsem s plněním školních povinností nikdy problém neměla). Co mi na škole rozhodně nechybí, je brzké vstávání v zimě. Já docela ráda spím a hlavně ráno. Ale co mi chybí určitě, je každodenní setkávání s kamarády. To mi přijde na škole nejdůležitější. Proto je mi líto, že jste teď odloučení od kamarádů zažili na vlastní kůži. Snad už naposledy.

Děkujeme za rozhovor.

Tomáš Gregor - za redakci školního časopisu

KNIHY

Tomáš Foukal

Doporučení a novinky

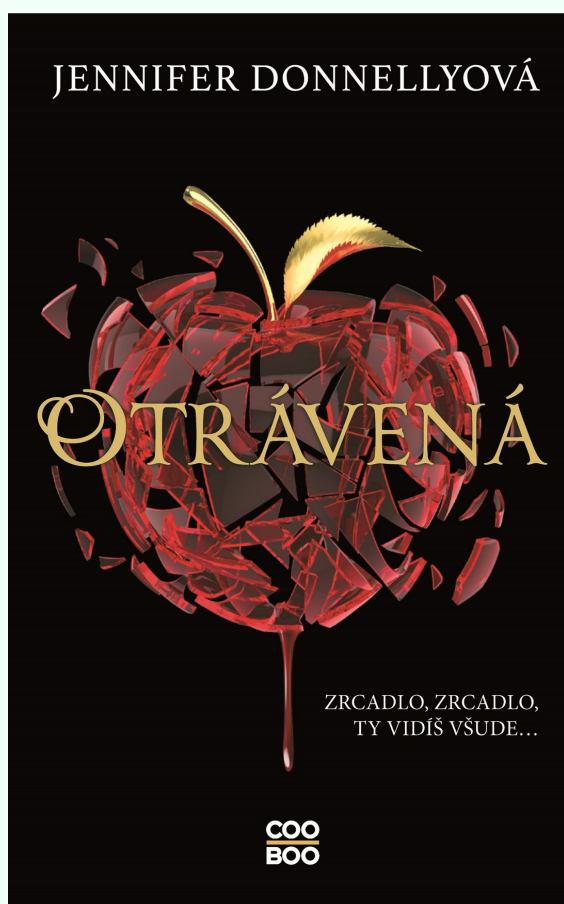
Strhující fantasy, ve které knihy žijí vlastním životem a mohou i zabíjet.

Elisabeth vyrůstala v jedné z austerméřských veleknihoven. Od malička procházela kolem spoutaných grimoárů – kouzelných knih, které se po osvobození změní v běsnící monstra z kůže a inkoustu. Když při útoku na veleknihovnu jeden z nejmocnějších grimoárů uprchne, Elisabeth se ocitne uprostřed gigantického spiknutí a je obviněna ze zločinu. A co hůř, k soudu ji bude doprovázet čaroděj Nathaniel Thorn, který je ztělesněním čirého zla... Nebo je vše jinak?

Feministické převyprávění příběhu Sněhurky

Bylo nebylo, dívka jménem Sophie projížděla lesem po boku královnina lovčího. Její rty měly barvu zralých třešní, její kůže byla bílá jako čerstvě napadlý sníh, její vlasy černé jako půlnoc. Když se zastavili, aby si odpočinuli, lovčí vytáhl nůž a... vzal si Sophiino srdce. Nemělo ji to tak překvapit. Zaslechla přece pomluvy, šepoty. Říkali o ní, že je moc laskavá a naivní na to, aby vládla. Zbytečná princezna. Příšerná budoucí královna. A Sophie jim věřila. Věřila všemu, co o sobě zaslechla, každému slovu, jež otravovalo její duši, které lidi pronesou, aby zajistili, že se dívky jako Sophie nestanou příliš mocnými, příliš silnými. S pomocí sedmi záhadných cizinců se Sophii povede přežít. Ale když jí dojde, že za všechno možná nemůže žárlivá královna, musí najít odvahu čelit ještě nebezpečnějšímu nepříteli. A dokázat, že ani nejtemnější magie neuhasí oheň, který plane v každé dívce, a že laskavost je tou největší silou vůbec.

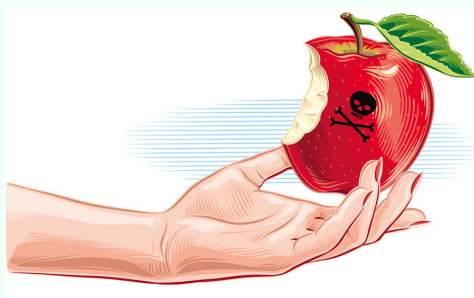

Také vyšlo!

Osobní názor na knihu Otrávená

Před Otrávenou jsem četl od autorky Nevlastní sestru, která se mi líbila o něco víc, nicméně i tato knížka se řadí mezi jedny z mých nejoblíbenějších, to můžu říct s čistým srdcem. Knížka je kratší než Nevlastní sestra, má taky méně kapitol, i přesto byl ale příběh dynamický a dobře se četl. Autorka mě, stejně jako u předešlé knížky, úspěšně odzbrojila už v prologu, po kterém jsem měl naprostou huší kůži. Autorka to celkově se slovy umí mistrovsky, každé slovo zapadá tam, kde by mělo být. Samozřejmě také díky překladu, na který by se nemělo zapomínat. Téma feministického retellingu - převyprávění pohádky jinak - mi moc sedlo, bavilo mě se dívat, jak se hlavní hrdinka mění a jde si za svým, celkově mi poměrně sedla. Co se týče námětu převyprávění pohádek, které autorka zpracovává, wow. Příběh je, jak jsem říkal, dost dynamický, tudíž se tam toho stane dost, a hlavně potkáme spousty postav. Každá postava má bijící srdce, tedy krom Sophie :D, všechno bylo tak, jak jsem si představoval, aby bylo. Nesmí samozřejmě chybět hromada bombových citátů, které se vryjou pod kůži a hezky vystavěný svět. I to, jak si autorka nebere servítky a je to drsnější, se mi moc líbilo. Prostě jedna velká, úžasná pohádka.

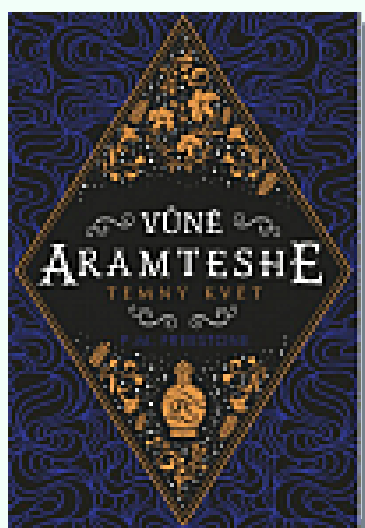

NEVÍTE, CO ČÍST?

NOVINKY

schopnost ovládat krev

svět, ve kterém mají
vůně moc

gangy, zbraně, podfuky

JÁ: "Když si vezmeš, kolik jsi za život přečetla knih, když si vezmeš, kolik jsi za minulý rok přečetla knih a je těch knih, v tvém případě, kolem šedesáti knih a zamyslíš se nad tím, kolik je to vlastně času, jak to na tebe celé působí? Přemýšlela jsi někdy nad tím, kolik je v tom času?"

ČTENÁŘ: "Nad touhle otázkou jsem nikdy nepřemýšlela. Nenapadlo mě sčítat ty hodiny a hodiny, co jsem nad knihami strávila, o to víc je šokující nad tím přemýšlet, kolik muselo těch několik desítek knih a knih zabrat. Taky si to člověk možná hned neuvědomí, nebije to do očí. Knížka se v naprosté většině nepřečte na jeden zátah, člověk ji čte v metru, v autobuse, o přestávkách ve škole, jak se to člověku hodí, takže to nikomu nepřijde jako výsledné tři hodiny četby. A i když vím, kolik času jsem nad knihou strávila, nikdy mi to nepřijde, jako ztráta času a vždy mi to něco dá. I kdybych si všechny ty hodiny sesčítala dohromady a došla například k neuvěřitelným dvěma měsícům, dvěma měsícům čistého čtení svého života, ani tak by mi čas nepřišel ztracený. Čtení je zábava a učení, jako každá jiná aktivita. "

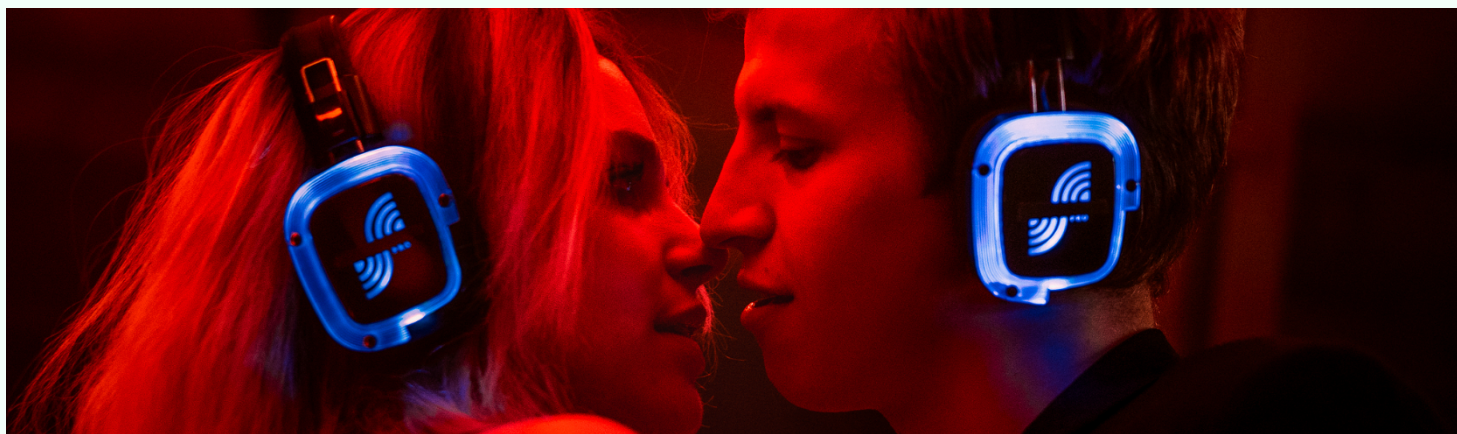

NEJLEPŠÍ FILMY ROKU 2020

ZPRACOVAL ŠIMON NIKL

Hater: místnost sebevrahů

Tento temný, psychologický thriller nám ukazuje mysl nemorálního, manipulativního a inteligentního studenta Tomka, který po vyhazovu z právnické školy začne pracovat pro velmi neetickou firmu, kde konečně najde své místo, ve kterém by se mohl ujmout. Polský snímek, v jehož hlavní roli exceluje Maciej Musialowski, který má tak neuvěřitelně mrazivý pohled, že vám jeho tvář utkví v paměti na dva další týdny po prvním zhlédnutí, poukazuje na spousty sociálních problémů dnešní společnosti. Atmosféra filmu je velmi temná, depresivní a neskutečně napínavá, snad jen stopáž filmu se mohla malinko zkrátit a pak už by bylo vše perfektní.

Duše

Po úspěchu Coco a V hlavě společnost Pixar divákům naservírovala další animák určený v podstatě hlavně dospělým. Film rozebírá podstatu života a bytí, krásu hudby, strach ze smrti a další hluboká témata dětem prakticky cizí. Sledujeme zde Joa Gardnera, neúspěšného jazzového klavíristu, který konečně dostane šanci splnit si svůj velký sen zahrát si na koncertě, kde by se konečně prosadil, ale náhle.... zemře. A v tuto chvíli začíná velmi chytrá audiovizuální podívaná za posledních pár let. Styl animace se náhle změní z rádoby realistické na abstraktnější, barvitější a celkově nápaditější. Film sice obsahuje pár dětinských vtipů, ale ty jsou zároveň kompenzovány chytrými narážkami na různé historické osobnosti, které pobaví i starší diváky. Postava Joa Gardnera vám ihned přiroste k srdci a závěrečná pointa vás donutí se zamyslet, jestli náhodou nepromarnujeme své životy.

Palm Springs

Jedna z nejlepších letních komedií vůbec, která se dá popsat jen jedním slovem: šílená. Děj se točí kolem dvou postav, které se náhodou dostaly do časové smyčky, což znamená, že prožívají jeden a ten samý den pořád dokola. Po celou dobu ve filmu panuje velmi zábavná a uvolněná atmosféra, již se necháváte jen unášet. Hlavní herecké duo podává skvělý výkon, zejména Andy Salberg, a na Simonse ve vedlejší roli je radost pohledět. A hudební soundtrack podporující atmosféru filmu už je jen třešničkou na dortu.

The Father

Anthony, starý člověk, jehož nemoc se nezastavitelně zhoršuje, už nedokáže rozeznávat realitu a i přes snahu jeho dcery Anny mu pomoci, se jeho život čím dál víc hroutí. Film ukazuje těžkosti stáří, které nás všechny jednou doženou. Emocionálně velmi náročné drama s Anthony Hopkinsem v hlavní roli je extrémně nepříjemné na sledování, a přesto by ho měli všichni vidět. Jeden z nejlepších hereckých výkonů v historii a to díky Anthony Hopkinsovi, který i ve svém úctyhodném věku 83 let dokázal vyhrát dalšího Oscara. Většinu času jste zmatení stejně jako hlavní postava a nevíte, kde je realita a kde je další blud Anthonyho nemocné mysli. Vedle Hopkinse zde taky exceluje okouzující Olivia Colman předvádějící jeden z nejlepších výkonů své kariéry. Připravte se na slzy, beznaděj a emoce.

Chicagský tribunál

Soudní drama o protestních nepokojích v Americe pojednává o 7 lidech křivě obviněných z vyvolávání nepokojů v roce 1968, obsahuje silný scénář a spoustu barvitých a skvěle napsaných postav. Téma morálních hodnot a nefunkčnost tehdejšího systému společně s hereckým obsazením v čele se Sachou Barou Cohenem (Borat) a Eddiem Redmaynem (Fantastická zvířata a kde je najít), kteří podávají skvělý výkon, vytváří perfektní atmosférické drama. Film je ale často dost naivní a jednostranný, což mu ubírá na jeho realističnosti.

LIKE HOUSE

Co to je?

Jedná se o český televizní pořad, reality show, která pojednává o sedmi influencerech, jenž tráví společný čas ve vile, nedaleko Berouna, po dobu tří měsíců. Tahle reality show se vysílá od 19. dubna 2021 každý všední den v 17:15 na Primě. Každý z influencerů se snaží získat přízeň diváků, kteří pak následně mohou rozhodnout pro koho budou hlasovat a určit tak vítěze. Show Like House provádí virtuální asistentka Lucia, která zábavným programem podrobí influencery několika výzvami a soutěžemi, při kterých je mohou diváci lépe poznat. Na konci každého 30 minutového dílu si influenceri rozdají 2 liky a 1 dislike, podle jejich vztahů k sobě, což ale neovlivní jejich šanci na výhru. Influencer, který bude mít nejvyšší počet hlasů diváků, bude vítězem a získá výhru v hodnotě půl milionu korun.

Obsazení

Obsazení v Like House se skládá z influencerů, kteří se objevují na populárních platformách jako TikTok, Instagram a Youtube. Soutěže se mělo zúčastnit osm členů, ale kvůli odstupu jedné z účastnic se do vily nastěhovalo pouze sedm influencerů. Tím jsou 4 kluci - Jenis, Tomi, Marek a Adam. Zbytek potom tvoří tři holky - Marie, Bára a Laduška.

JENIS (Jan Svěcený, 21 let)

Známý český youtuber s více jak šedesáti tisíci odběrateli. Začal natáčet už roku 2013 a pokračoval až do roku 2017, kdy ho to už přestalo bavit a na nějaký čas své natáčení vtipných videí ukončil. Vrátil se ale roku 2019 s novým kanálem a novými zábavnými videi.

TOMI (Tomáš Běhounek, 20 let)

Slavným se stal na TikToku kde točí převážně mluvená videa, ve kterých rozebírá různá témata. Je to pohodář a je kandidátem na výhru.

ADAM KAJUMI (22 let)

Adam se pohybuje převážně na TikToku, ale má i svůj Youtube kanál, kde přidává své vlastní písničky. Je původem z Afghánistánu, žije ale v Praze.

DATEL (Marek Valášek, 23 let)

Nejvíce známý influencer z Like House. Na své kariéře na Youtube začal už taky velmi brzo, točí do dnes a má přes 550 tisíc sledujících.

BÁRA (Barbora Stříteská, 22 let)

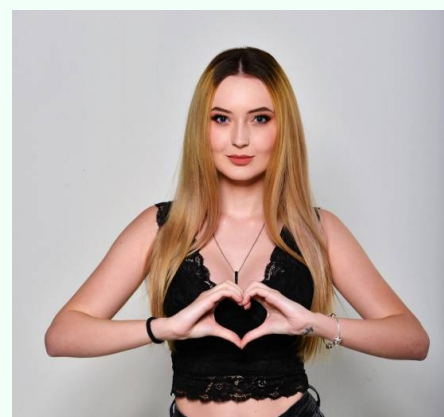
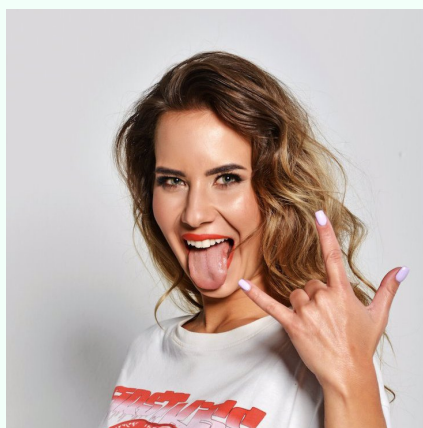
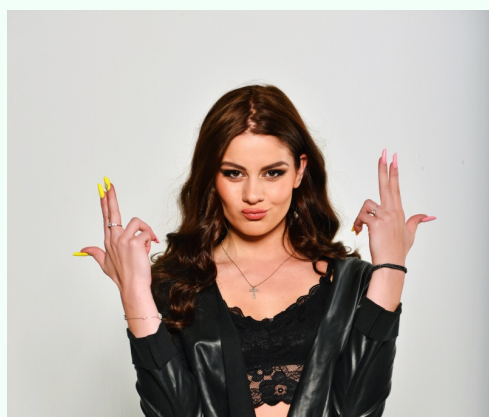
Méně známá, ale díky Like House překonává i ostatní účastníky. Na TikToku se snaží točit vtipná a taneční videa.

MARIE (Marie Rosecká, 19 let)

TikTokerka s hodně velkým sebevědomím. Objevuje se taky na Instagramu s 129 tisíci sledujících.

LADUŠKA (Lada Horová, 18 let)

Nejmladší účastnice, ale taky jedna z nejznámějších. Můžeme ji najít na TikToku, Instagramu, ale dokonce i na Youtube, kde nedávno vydala svoji první písničku.

Návštěvy

Jan Kempa je osobní fitness trenér, který se objevil ve třetí epizodě a dal jim za úkol vydržet co nejdéle ve vaně plné ledu. Nejlepší výkon měl Adam, Tomi a Bára, a to minutu a půl.

Petr Marek je čtyřiceti sedmi letý český hudebník, divadelní a filmový režisér, který se objevil v sedmé epizodě. Úkol byla improvizace.

Jan Bendig a Lukáš Rejmon se objevili v osmém díle, byli to hosté pozváni Markem. Jan Bendig je dvaceti sedmi letý zpěvák a Lukáš Rejmon vedl pražské kluby Friends a Escape, spolupracoval s TV Nova a Ivetou Bartošovou, měl vlastní pořad v rádiu, natočil reklamu pro LUI. Úkol byl zazpívat a vyhrál Jenis s Markem, jelikož složili svoji písničku.

Jan Dragunov a Matěj Čipera se objevili ve třinácté epizodě. Jan Dragunov je kompletně slepý influencer a snažil se jim vysvětlit, jak funguje jeho život a úkol, který dostali, byl, aby si udělali snídani poslepu. Matěj Čipera je zase kompletně hluchý a ukazoval jim různá slova ve znakové řeči a úkol byl natočit vzkaz pro hluché ve znakové řeči.

David Turek je redaktor a reportér, který se objevil ve čtrnácté epizodě a řešil a natáčel kauzu Marka a Báry, kde si vedle sebe sedl Marek a Adam a každý řekl svůj názor a vyříkali si to.

Dominique Alagia je šestnáctiletá influencerka a dokonce vydala pár svých písniček. Úkol byl takový, aby soutěžící natočili duet na video, kde zpívá Dominika a ona si potom vybrala nejoblíbenější video a vítězem se stal Jenis.

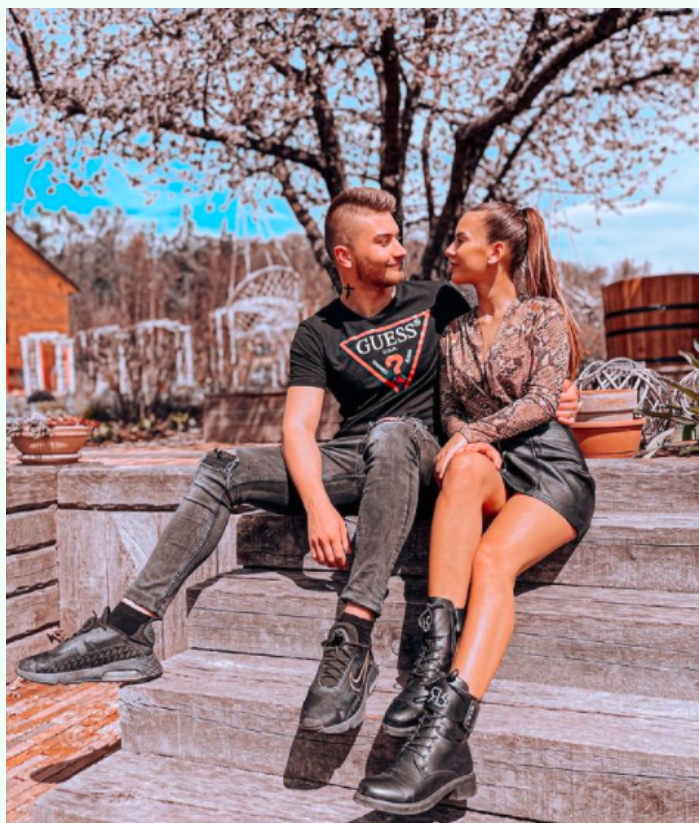

Datel-Kajumi kauza

Skončil druhý týden v Like Housu a všichni soutěžící odjeli na víkend domů. Sice bylo vidět, že Datel a Bára si spolu více rozumí, ale nikomu to moc nevadilo. Během víkendu Adam Kajumi rozjel na Instagramu spolu s Laduškou livestream, kde prohlásil, že Marek a Bára spolu měli pohlavní styk. To vyvolalo velikou vlnu reakcí, především u samotného Datla. Ten za víkend vydal na svůj Youtube kanál asi 2 videa, kde se k této věci vyjadřoval. Říkal, že Adam lže, vymýšlí si a zachoval se špatně.

V pondělí Datel Adama konfrontoval a vyřikal si to s ním. Od té chvíle byl Like House rozdělený na dva tábory – proti Datlovi a proti Adamovi. Na Youtube se k této věci vyjádřila o hromada reakčních kanálů. Celá věc se šířila po českém internetu a lidi se postavili spíše za Datla, protože Adam měl za sebou nespočet kauz, kde ukázal, co je za člověka. Ale i tak se ukázali lidé, kteří byli na jeho straně. V jednom díle se taky objevil záznam z kamer, které zachytily Datlovu intimnější chvíli s Bárou. Datel však nadále odmítal přiznat, že pohlavní styk s Bárou měl.

Několik dní bylo v Like Housu dusno, ale teď se zřejmě situace uklidnila. 15.5. 2021 Datel zveřejnil na svůj Youtube kanál video, kde přiznal svůj vztah s Bárou. Tímto kauza pravděpodobně skončila, ale vypadá to, že přijdou zase kauzy jiné. Co to bude tentokrát...?

Aplikace Oukee

Momentálně nejstahovanější mobilní aplikace v Česku, Oukee, slouží k hlasování v nové televizní reality show Like House, která od 19. dubna běží na Primě. Po instalaci appky je nutné se registrovat a vytvořit si profil. Před Like House aplikace sloužila pro zadávání úkolů pro uživatele této aplikace. Např. pošlete 500 Kč nějakému influencerovi a řeknete mu, ať udělá back flip. On ho udělá, video nahraje na Oukee a dostane těch 500 Kč. Video lze komentovat, přidávat like či dislike, sdílet je s přáteli apod. Aplikace však od začátku měla fatální chybu. Této chyby využili hackeři i jiní uživatelé Oukee a nahráli na platformu videa, kde se vyskytovalo týrání zvířat, zoofilie, videa z dopravních nehod nebo taky porno. Provozovatelé aplikace tyto videa odstranili a slíbili, že videa nahraná na tuto platformu budou více kontrolována. I přesto to byla chyba, která měla následky. Všechny tyto nepěkná videa se v aplikaci objevovala i během prvního dílu Like Housu. Je proto možné, že tyto videa mohly vidět děti a jiní nezletilí. Použit na hlasování aplikaci Oukee nebyl nápad Primy, ale Adama Kajumiho. Aplikaci provozuje společnost Go social s. r. o., kterou když si vyhledáte v rejstříku firem, zjistíte, že Adam Kajumi v ní ještě před Like Housem měl podíl a byl její jednatel. V době, kdy se na Primě vymýšlelo, skrz co a jak se bude hlasovat, Kajumi byl 50% vlastníkem téhle aplikace. Celý tenhle pořad je vlastně promo na aplikaci, se kterou je jeden ze soutěžících úzce spojený. Like House tedy není každodenní zábava pro diváky, ale prostředek k vydělání peněz po skončení Like Housu.

HODNOCENÍ APLIKACE PODLE NAŠÍ REDAKCE (hodnotíme celkový vzhled, funkčnost, počet reklam a dojem)

LUCKA: 2/10

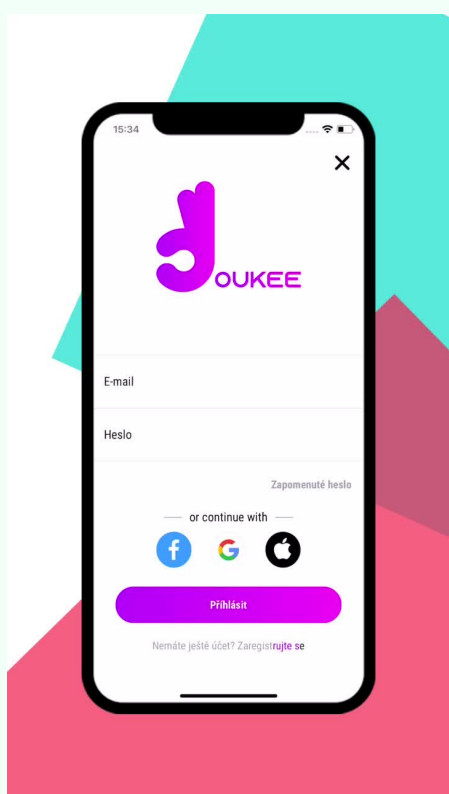
ZUZKA: 1/10

MÁJA: 2/10

TOM: 1/10

JENDA: 1/10

VIKY: 1/10

Úvaha na konec

Mohl být Like House dobrý projekt? Může ještě být? Je vše ztraceno? Potenciál je, dle mého, poměrně velký. Už jen nápad rozdávání záporných a kladných bodů na konci epizod a následné reakce účastníků ukazují, jak reálně dokáží negativa a pozitiva každodenně na sociálních sítích ovlivňovat. Vidíme reakce lidí na to, když se jim dostane toho negativního, jaký vliv to na ně má.

To samé se děje na sociálních sítích. Zajímaví hosté jsou přínosný prvek, neposkvřněný vším, co je v Like Housu. Například odborníci na vztahy, kteří s nimi probírali různé situace. Toto může být přínosné pro život každého, kdo se na tento díl podívá. To samé ukázka života někoho, kdo má nějaké postižení, kdy si soutěžící Like Housu vyzkoušeli na vlastní kůži, jaké to je.

Opět možnost diváků za obrazovkami nahlédnout do života lidí, které běžně máme kolem sebe. Vše je dobré, dokud se zde neobjeví účastníci. Nejhorší lidé, kteří se zde mohli objevit, přesto se zde pravděpodobně najde pár výjimek. Už jen samotné časté požívání alkoholu se do televize jistojistě nehodí. Někteří také pronesli, že by rádi ukázali, že ne všichni influenceři působící na internetu jsou tak "špatní". Jejich plán dokázat to ale vyústil spíše v opak.

Zuzana Presová, Magdalena Hiklová, Lucie Špalková, Viktorie Cilečková, Tomáš Foukal a Jenda Šipka

Estetika - co to je?

Estetika je obor filozofie, který se zabývá krásou a vkusem. Zkoumají emoce lidí a vytvářejí se nové estetiky. Takže ve skutečnosti to, co lidi uklidňuje a dělá šťastnými. Mezi estetiku můžeme zařadit cokoli jako např. estetické dekorace, tapety, obrazy, květiny nebo právě estetické pokoje, ale klidně i spoustu dalších věcí. Estetika pokojů se hodně pojí s designem. V současné době v pokoji trávíme nejvíc času. A proto vám dám pár typů, jak mít pokoj jako z pohádky, aby vypadal prakticky, esteticky a zároveň fotogenicky.

Estetické pokoje

Zvol si vlastní styl

Styl nábytku a dekorací, který vám bude blízký. Inspiraci můžete čerpat z internetu a myslím, že ideálním příkladem je Pinterest.

Slad' nábytek a doplňky

Aby pokoj nevytvářel dojem chaosu, slad'te k sobě styl nábytku nebo alespoň barvu. Lehce vyřešíte IKEOU, kde najdete celé sady nábytku.

Pořádek

Každá věc by měla mít své místo. Velmi důležitý bod, měli byste vědět, kde co je a kam co patří.

Dekorace

Tvoří asi nejdůležitější část, protože ty z vašeho pokoje udělají útulné místo. Ať už to jsou svítýlka, svíčky, polštáře, deky, koberce, obrazy, fotky nebo jiné dekorace, které jsou fotogenické, estetické nebo se na ně prostě jen dobře dívá.

Rostliny

Pokud nemáte čas zalévat rostliny, jsou lepší kaktusy, které bez vody vydrží několik týdnů. Špatné nejsou ani umělé květiny a hitem mezi rostlinami se staly květinové terária. Nesmím zapomenout ani na řasokoule, ráda vás upozorním, že je to řasa, ne mazlíček. Drobná dekorace do pokoje většinou i do akvária s rybami. Tato rostlina ovšem nevydrží bez vody, proto je dobré ji mít v akváriu – ve vodě.

Malá rada

Nikdy nevyhazuj staré věci, po menší úpravě z nich může být designový kousek. Budeš jen potřebovat starou věc, nápad a nářadí.

Tetoval všechny křesťanské poutníky, kteří dorazili do svaté země. Tato tradice se dědí z pokolení na pokolení dodnes a nyní v ní pokračuje můj strýc.

Rozhodl jsem se napsat o historii svojí rodiny z tatínkovy strany. Pátrání mě zaneslo do Jeruzaléma, kde jsem zjistil, že můj praprapradědeček přijel do Jeruzaléma jako malý chlapec. Byl potomkem starého koptického rodu z Egypta. Koptové jsou nejstarší křesťanskou komunitou na světě a historie těchto lidí sahá až do období faraonů.

Jaké bylo zaměstnání mého praprapradědečka?

Od své rodiny z Egypta se naučil umění tetování a tímto se živil. Tetoval všechny křesťanské poutníky, kteří dorazili do svaté země navštívit hrob Ježíše Krista. Tato tradice se dědí z pokolení na pokolení dodnes a nyní v ní pokračuje můj strýc.

Táta to chce postupně opravit, hlavně střechu, jinak to chceme nechat v původním stavu, protože vše, každý předmět, má svou historii a příběh.

Můj tatínek je už od mala milovník historie a lidových staveb. Byl to jeho životní sen, koupit si tvrz nebo třeba starý dům. Sen se mu splnil v roce 2018, kdy si takovou chalupu koupil v obci Vlčnov. Domek je z roku 1828 a je to kulturní památka od roku 1957. Je jedinečný svou dochovaností, je tam i černá kuchyně, sklep, zachovalé původní trámy, spousta dobových předmětů, hodně věcí z války, mapa v průjezdu, protektorátní mince, hrnce na nožkách, prostě takové malé muzeum. Tatínek si nechal zpracovat historii domku v Moravském zemském archívu v Brně, kde nám dohledali historii domku v pramenech, a to až do roku 1657. Také jsme se ptali pana majitele, který nám o chalupě řekl něco víc. Domek patřil jednomu panu doktorovi, který žije na severu Moravy a do Vlčnova jezdil za rodiči. Domek získal od svých tet, které tam až do roku 1990 žily a bydlely. Po jejich smrti byl domek neobydlen a pan doktor tam jezdil starat se o zahradu. Tatínek se byl podívat i ve Slováckém muzeu na staré fotky domku, našel jednu z roku 1964. Táta to chce postupně opravit, hlavně střechu, jinak to chceme nechat v původním stavu, protože vše, každý předmět, má svou historii a příběh. Jsem ráda, že i díky chalupě mohu poznávat historii našeho regionu a že něco takového, co má „ducha“ (jak s oblibou říká můj táta), můžeme vlastnit.

Tereza Hrabovská, 6.B

Tuto nebezpečnou práci prováděl s ostatními, zvláště se železniční skupinou domácího odboje. Převedli asi 100 osob. Práce skupiny byla prozrazena a on stejnou cestou opustil vlast dne 13.6. 1939.

Můj pradědeček Karel Nestroj, narozen dne 14.7. 1912 v Jaktarži, okres Opava. Pochází z dělnické rodiny. Otec byl stavebním dělníkem a matka pracovala jako zemědělská dělnice. Po ukončení obecné a měšťanské školy se vyučil tesařskému řemeslu. Uvedenou práci konal až do nastoupení vojenské prezenční služby do 1. 10. 1934. Nastoupil k 5. leteckému pluku v Praze. Během této služby absolvoval poddůstojnickou školu letecké brigády v Chebu a pak kurz KOPL (kulometry proti letadlům) v Praze. Po ukončení prezenční vojenské služby zůstal dále v dobrovolné vojenské službě. Zde byl v hodnosti četaře letectva do 31.1.1938.

Dne 1.2.1938 nastoupil ke státní policii v Moravské Ostravě a absolvoval policejní 6-ti měsíční školu. Pak byl přidělen na Policejní ředitelství v Moravské Ostravě - Přívoze. Zde konal výkonnou službu. Ihned na začátku okupace (od 15.3.1939) se zapojil do domácího odboje a převáděl do zahraničí československé občany, a to z nádraží Ostrava - Přívoz do Nového Bohumína (Polsko). Tuto nebezpečnou práci prováděl s ostatními, zvláště se železniční skupinou domácího odboje. Převedli asi 100 osob. Práce skupiny byla prozrazena a on stejnou cestou opustil vlast dne 13.6.1939. V Polsku byl vězněn pro nedovolené překročení hranic. Po odpykání trestu byl odeslán do Krakova, kde se již tvořila Československá zahraniční armáda, do které se přihlásil. Byl přidělen ke škpt. Novákovi a později ke kpt. Divokému. Velitelem Východní jednotky byl pplk. Ludvík Svoboda. S uvedenou vojenskou jednotkou prodělal ústupový boj až do SSSR, kde byl jednotce umožněn vojenský výcvik. Zde byl přidělen ke škpt. Fantovi.

V červnu 1940 byl s jinými vojáky jednotky odeslán na Střední východ. Přesun z Moskvy do Istanbulu v Turecku vedl pplk. L. Svoboda. Zde pobýli dva měsíce a odtud byli odesláni do přístavu Mersinu, pak pokračovali lodí do Hajfy. Na Středním východě s čs. voj. jednotkou prodělal veškerá vojenská tažení a boje včetně 6-ti měsíčního obležení Tobruku. Mimo jiných funkcí, kterými byl pověřen, zastával funkci velitele českoslov. voj. policie na Středním východě. Jeho přímým velitelem byl pplk. Karel Klapálek, funkčně podléhal pod příslušného řídicího důstojníka hlavního stanu polního maršála Montgomeryho. Na Středním východě absolvoval vojenskou anglickou školu KOPL v Hajfě.

Po vítězství a likvidaci německé fašistické armády byl v létě r.1943 odeslán s jednotkou do Anglie, kde absolvoval další vojenské kurzy, a to v řízení motorových vozidel kategorie 1-4 a dělostřelecký protitankový kurz. Zúčastnil se obrany Anglie. Poté se s vojenskou jednotkou zvanou Československá samostatná obrněná brigáda účastnil invaze do Francie u Dunkerque v létě 1944. Invaze i dalších bojů se účastnil aktivně. Jeho velitelem byl gen. Liška a pak jako přímý velitel škpt. Háek a mjr. Divoký. Po vítězných bojích ve Francii a Německu se dostali až do vlasti - Plzně.

Za aktivní a přímou účast a statečnost v boji obdržel tato vyznamenání:

Dva Válečné Československé kříže 1939

Pamětní medaili z r.1939-1945

Medaile Za zásluhy I.stupně

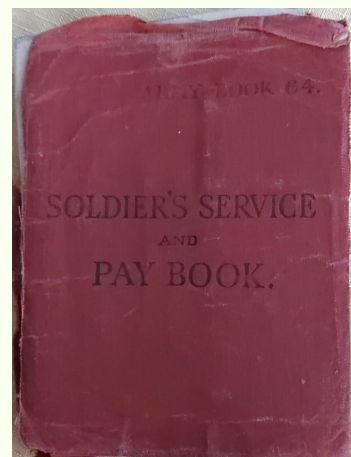
Anglickou medaili Afrika Star „8“

Anglickou pamětní medaili 1936-1945

A další pochvalná uznání ve vojenských rozkazech a medaile

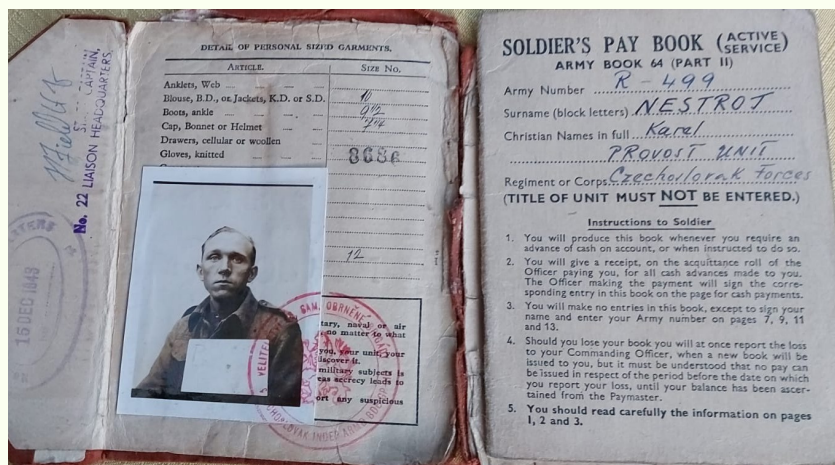
Dále obdržel medaili k 20.výročí osvobození ČSSR

A medaili Ústředního výboru SPB.

Demobilizován byl v hodnosti poručíka letectva v záloze. Svoji vojenskou kariéru ukončil v hodnosti kpt. v záloze. Po osvobození a demobilizaci byl přearán k ministerstvu vnitra a ustanoven por. SNB v Ostravě a Uherském Hradišti. V roce 1951 přešel do stavebnictví. V 50. letech byl komunistickým totalitním režimem pronásledován a perzekuován. V dubnu 1967 byl postižen mozkovou mrtvicí. Odešel do invalidního důchodu. Zemřel v roce 1977.

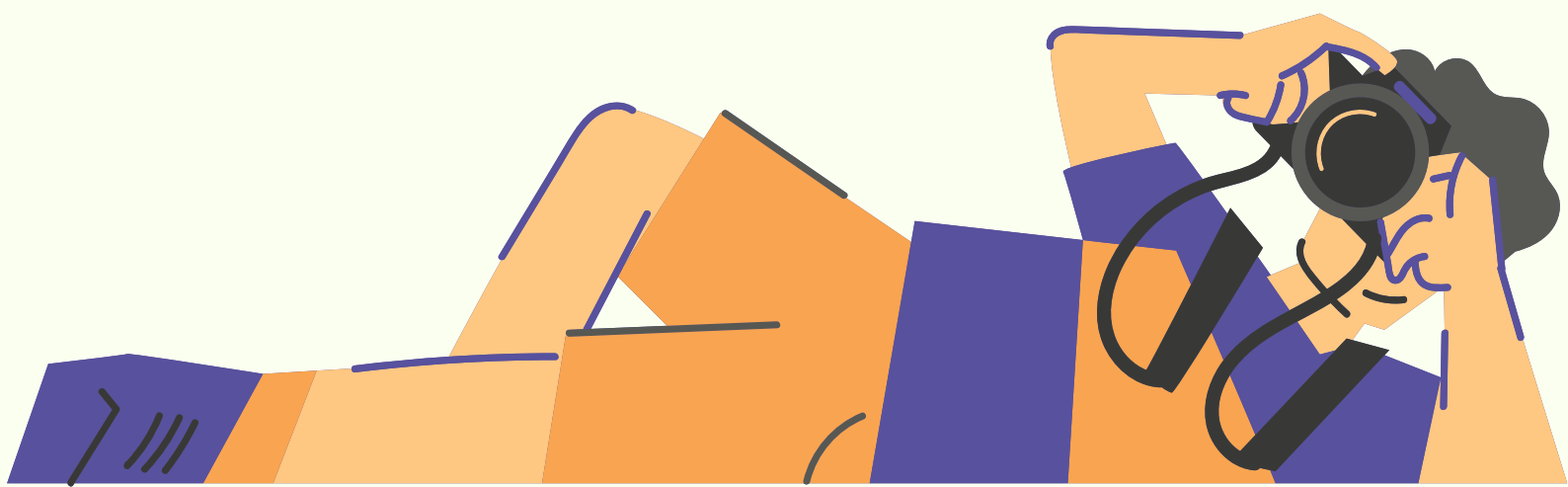
Jan Hnilica, 6.A

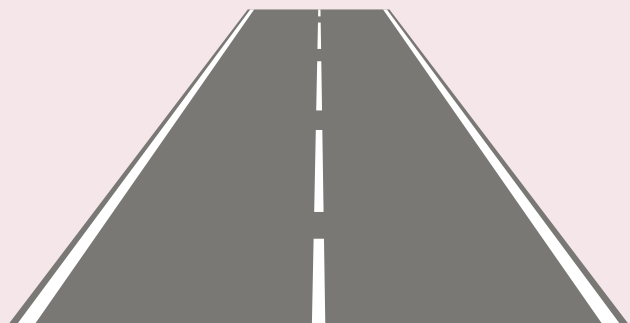
FOTOAPARÁT FLEXARET AUTOMAT

Tento fotoaparát mám po mém dědečkovi. Fotoaparát je z roku 1941, ale vyrábí se od roku 1939. Fotoaparát je stále funkční. Je to mechanický dvou zrcadlový foťák. Foťák byl vyroben v Československu.

Adam Kusák, 6.C

TIPY NA PRÁZDNINY 2021

Jelikož se kvůli Covidu 19 omezilo cestování do jiných zemí, tak tady máme pár tipů na výlety v České republice. Doufáme, že si díky tomuto článku vyberete nějaký výlet a budete mít krásné prázdniny. První tip je výlet do blízké Kovofoo, ve které se v červnu otevře kovárna, do které budete moci vstoupit a dozvědět se něco o tom, co všechno musel kovář dělat. Samozřejmě doporučujeme i zbytek Kovofoo. Blízký hrad Buchlov a zámek Buchlovice skýtají menší výlet časem do dávných dob. Útěchu před velkými vedry přináší koupaliště po celé České republice.

Anita Rozsypálková doporučuje: „Chtěla bych vám doporučit Levandulovou farmu u Hustopečí, kterou jsem sama navštívila a moc se mi to tam líbilo. Také doporučuji výlet do Lednicko-valtického areálu. Kdo má rád túry, může navštívit Krkonoše a horu Sněžku nebo jiné hory, např. Ještěd a Praděd. Když nechci jet daleko, zajedu si na motokáry vedle Kovofoo.“

Eliška Špičáková doporučuje: „Ráda bych vás pozvala do zlínské zoo, kde by se měl otevřít výběh jaguárů. Asi největší senzací jsou rejnoci, které si můžete hladit a krmit. Poblíž výběhu žiraf se nachází obchod s čokoládou, který si určitě oblíbí děti. V prostorách zoo je i zámek Lešná, který je taky přístupný. Další krásná zoo se nachází v Královohradeckém kraji.“

Sára Kvočková doporučuje: „Určitě se vydejte na koncerty a festivaly (samozřejmě podle opatření proti koronaviru). Pokud se uskuteční a já doufám, že jo, doporučuji filmovou školu v Uherském Hradišti. Kdo má rád poutě, může navštívit Matějskou pouť v Praze.“

Katka Ježová doporučuje: „Já bych vám doporučila krásné okolí Šumavy a Lipna. Jsou tady krásné přírodní i historické památky. Kdo nechce jet daleko, může jet na Pálavu a na Dívčí hrady. Pro cyklisty je tady tip na trasu z Uherského Hradiště do Strážnice (50 km) nebo do Kroměříže (30 km). Pro děti by mohl být zážitkem dinopark Vyškov. Sama jsem tam byla a doporučuji ho všem. Naproti dinoparku je i menší zoo.“

CESTOVATELSKÝ DOTAZNÍK

Do dalšího čísla školního časopisu jsme si pro naše učitele připravili cestovatelský dotazník. Do dotazníku jsme zahrnuli 10 otázek, které se týkají cestování. Zde jsou otázky, na které konkrétně učitelé odpovídali.

Otázky na učitele:

Jaké země jste navštívil/a?

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

S kým nejraději cestujete?

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

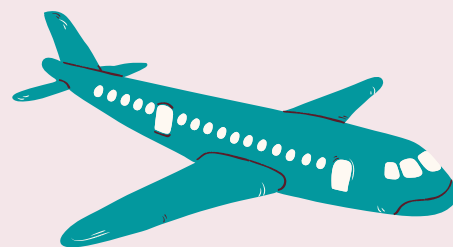
Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

Která zahraniční kuchyně vás nejvíce oslovila?

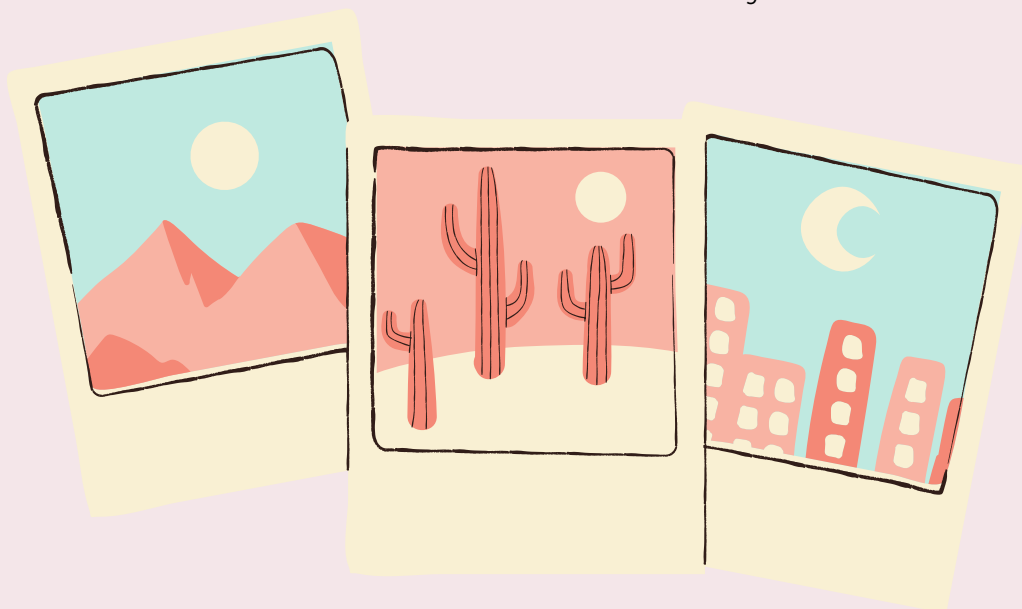
Kam vedla vaše nejdelší cesta?

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

A kdo že nám na otázky vůbec odpověděl? Byla to paní učitelka Jitka Bajaja Elisová, pan učitel Martin Janečka, pan učitel Petr Kočíř, pan učitel Jiří Silný a paní učitelka Gabriela Vašková. Všem těmto učitelům děkujeme, že nám odpověděli a že nám poslali i fotografie. Zde jsou odpovědi dotazovaných učitelů.

*Za cestovatelský tým školního časopisu Adam Jakšík, Adéla Lukešová,
Ondřej Strnad a Eliška Hudcová.*

Pan učitel Martin Janečka

Jaké země jste navštívil/a?

Byl jsem v Rakousku, Itálii, Španělsku, Portugalsku, Německu, Nizozemí, Polsku, Maďarsku, Slovinsku, Chorvatsku, Slovensku a Francii.

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

Nejvíce se mi líbilo na plážích ve Španělsku, protože mám rád moře a opalování na písčných plážích.

S kým nejraději cestujete?

Nejraději cestuji s manželkou.

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Velmi mě baví cestovat vlakem. Taky mě baví cestovat autem, když můžu poslouchat oblíbené písničky a zpívat si.

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

Byl jsem takový nesvůj, protože jsem vůbec nevěděl, co mě v zahraničí bude čekat.

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

Někdy máme dopředu zvolený cíl a někdy jedeme jenom tak a až se nám něco líbí, tak tam zastavíme.

Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Jednou jsem si v Portugalsku přetrhl vazy v rameni, musel jsem navštívit nemocnici v Lisabonu, potom jsem musel ještě 5 dní strávit s rukou v dlaze v Portugalsku a potom jsem tak musel cestovat zpátky letadlem.

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

Nejkrásnější byla antická kultura v Itálii, ale velmi se mi líbil také styl života v Nizozemí.

Která zahraniční kuchyně Vás nejvíce oslovila?

Nejvíce se mi líbila kuchyně v Chorvatsku, ale nedám dopustit na pravou italskou zmrzlinu.

Kam vedla vaše nejdelší cesta?

Nejdále jsem byl na mysu Roca v Lisabonu.

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

Dodržoval jsem siestu ve Španělsku.

Pan učitel Petr Kočíř

Jaké země jste navštívil/a?

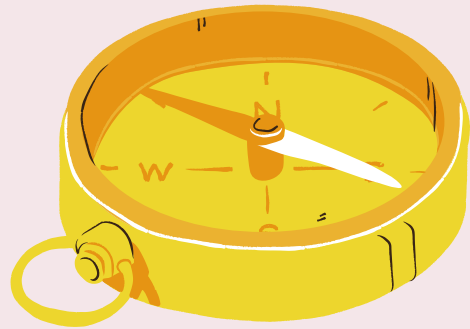
Např. Francie, Španělsko, Chorvatsko, Izrael, Německo, Slovensko, Rakousko, Polsko, Itálie.

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

V každé z nich bylo něco hezkého.

S kým nejraději cestujete?

S rodinou.

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Autem + kola, nebo vlakem.

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

V roce 1990 jsme s TJ Popovice jeli hrát fotbal do Rakouska. Na všechno jsme hleděli jak vyjevení. Vzpomínám si, že jsem poprvé uviděl 2l Coca Colu. Soupeř měl krásné PUMA dresy, nádherné hřiště, super občerstvení. Vyhráli jsme, přespali jsme ve stanu a ráno jeli přes Vídeň domů.

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

Podle toho co v daném místě mohu dělat, co navštívit(památky, příroda).

Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Před lety jsem jel s rodinou na Šumavu na chatu. Po příjezdu nám majitel řekl, že neteče voda. Tak jsme museli hledat jiné ubytování.

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

V každé zemi mají něco zajímavého, nebyl jsem tam zase tak dlouho, abych něco intenzivně poznal. Vždycky jsou to takové střípky. Izrael - Jeruzalém (tady jak je to smícháno kultura židovská, arabská a křesťanská), i proto jsou zde spory dodnes. Navštěvoval jsem spíše turistická letoviska, nebo místa spojená s dějinami II. světové války.

Která zahraniční kuchyně Vás nejvíce oslovila?

Asi ve Francii - mořské plody, sýry, koláče, víno, atd.

Kam vedla vaše nejdelší cesta?

Do Izraele.

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

V Izraeli jsme tančili židovské tance, navštívili synagogu o šabatu, jedli tradiční šabatovou večeři.

Pan učitel Jiří Silný

Jaké země jste navštívil/a?

Moje cesty byly zatím výhradně v rámci Evropy (např. Španělsko, Itálie, Rumunsko, Nizozemsko, Belgie,...), ale doufám, že vycestuji i do jiných světadílů.

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

Asi nejvíce se mi líbilo ve Španělsku, protože tam panovala všeobecná pohoda a nikdo se s ničím příliš nestresoval.

S kým nejraději cestujete?

S kamarády.

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Na výjezdech jsem radši, když nemusím řídit, takže klidně autobus, vlak nebo letadlo.

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

Pamatuji si, když jsem byl úplně malý a jeli jsme poprvé se skautem na tábor do Vysokých Tater, kam jsme poté jezdili každý rok, a možná proto, že jsem byl asi o hlavu větší než kýbl, přišlo mi, že jsme v Himalájích (smích).

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

Podle aktivit, které se na ní dají dělat. Asi bych umřel nudou, kdybych se měl týden válet někde na pláži a nic nedělat.

Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Napadá mě zážitek z cyklokurzu v Rumunském Banátu, kde jsme po bouřce sjížděli v horách kopec a jedné z účastnic se zaseklo kolo mezi větve, vletěla hlavou do stromu a upadla do bezvědomí. A jelikož v Rumunských horách není zrovna nejjednodušší navigace pro záchranné složky, trvalo asi 5 hodin, než se podařilo, dostat ji k vrtulníku, který ji dopravil do nemocnice.

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

Jak jsem již psal, líbila se mi španělská pohoda, pohostinnost a obecně pozitivní klima.

Která zahraniční kuchyně Vás nejvíce oslovila?

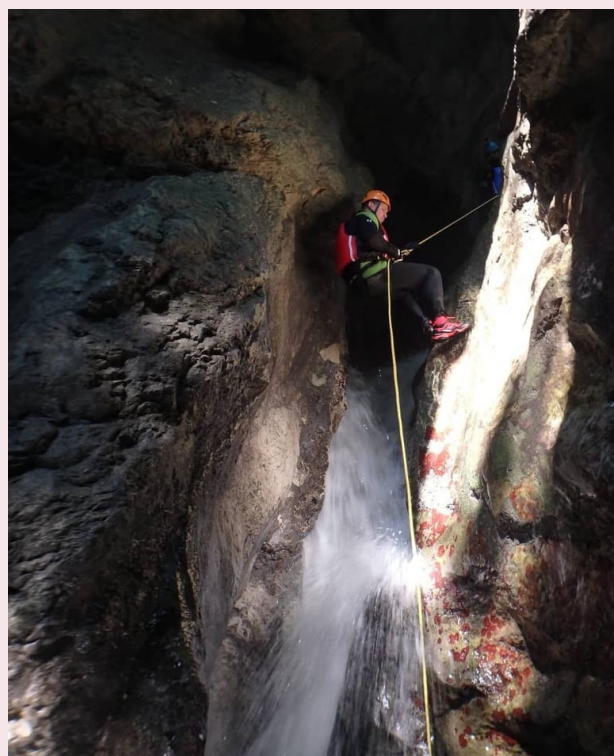
Nemám jasného favorita, ale bylo velice zajímavé, když jsme si objednali degustační menu na italské farmě, kde jsem (i když je nemám rád) jedl opravdu nejlepší těstoviny v životě. Oproti tomu mi nejméně chutnalo v Dánsku.

Kam vedla vaše nejdelší cesta?

Asi na surfcamp k severnímu pobřeží Atlantického oceánu ve Španělsku.

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

Určitě ano, ale momentálně mě nic nenapadá (skleróza). Bylo ale zajímavé porovnat zvyky českých osadníků v rumunských vesnicích, kteří, i když jsou od ČR odtrženi obrovskou vzdáleností, dodržují některé tradice a zvyky, které u nás již vymizely nebo se už nedodržují. Byl to vlastně takový hodně zajímavý skok do minulosti.

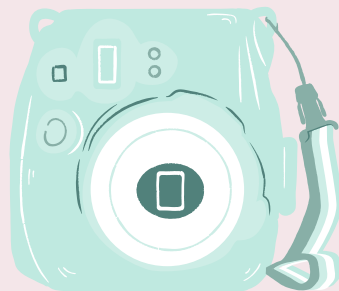
Paní učitelka Jitka Bajaja Elisová

Jaké země jste navštívil/a?

Mnoho, protože mám ráda cestování. Mezi nejhezčí země patřila Keňa, Peru, Švédsko.

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

Peru, miluju jejich kulturu a zvyky.

S kým nejraději cestujete?

S někým, kdo je naladěn stejně jako já, má chuť poznávat nové věci a nebojí se občas riskovat.

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Letecky (i když se letadel vlastně bojím:D), autem, popřípadě vlakem.

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

Určitě nervozita a strach z neznámého, zároveň ale také motýlci v břiše a těšení se na nové zážitky.

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

Podle míst, která mě zajímají a mají mi co nabídnout.

Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Musím zatukat (tuk,tuk), že naštěstí ne. Občas lehké střevní potíže kvůli místní stravě. A taky možná řidič, který mě vezl z Amazonie na letiště a měl tři hodiny zpoždění. Naštěstí mělo letadlo zpoždění šest hodin (smích).

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

Určitě Indiáni v Jižní Americe. Jejich kultura, zvyky, tradice jsou úžasné a kouzelné. Naopak mi bylo do pláče z chudoby v Keni a z podmínek, ve kterých tam děti vyrůstají. Nejméně mě pak zaujala kultura v Turecku, to bylo docela zklamání.

Která zahraniční kuchyně Vás nejvíce oslovila?

Miluju jídlo, takže si všude najdu něco, co mi chutná. Spíš mi chutná skoro všechno - od brouků přes maso z alpaky až po červy (smích).

Kam vedla vaše nejdelší cesta?

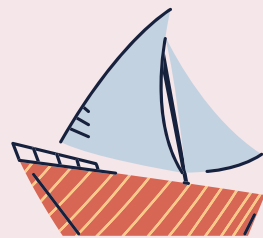
Jižní Amerika - Peru.

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

V Peru jsem strávila dva dny na malém ostrůvku v indiánské rodině. Pohostili mě, nosila jsem jejich tradiční kroj a účastnila se jejich taneční zábavy.

Paní učitelka Gabriela Vašková

Jaké země jste navštívil/a?

V Evropě jsem navštívila státy: Španělsko, Francie, Itálie, Korsika. Francii a Korsiku jsme s manželem projeli na kole, na což jsem dodnes pyšná a byly to jedny z našich nejzajímavějších a zároveň fyzicky nejnáročnějších dovolených. V Evropě mám nejraději především hlavní města např. Řím (ten by měl navštívit opravdu každý a zaručeně nebude zklamaný), Paříž, Londýn, Benátky a Barcelona jsou za mě také top města. Dále jsem byla na Bali a Srí Lance.

V jaké zemi se Vám nejvíce líbilo a proč?

Nejvzdálenější a nejdobrodružnější cesty byly naše cesty na Bali a na Srí Lanku. Bali byla naše svatební cesta. Ubytování jsme si domluvili přes internet u Balijce, který umí až neuvěřitelně dobře česky a který nám nakonec zajistil celý pobyt včetně plánu celého pobytu. Díky němu jsme procestovali velkou část Bali a zažili nejedno dobrodružství. Na Bali je určitě nejkrásnější exotická příroda. Další nádhernou destinací byla Srí Lanka. Jeden z nejlepších zážitků bylo určitě safari, kde jsme viděli volně pobíhat různá zvířata z nichž nejkrásnější byli jednoznačně sloni.

S kým nejraději cestujete?

S manželem:). Ten jediný mě dokáže v letadle uklidnit a má na rozdíl ode mě skvělý orientační smysl.

Jaký druh cestování máte nejraději? Autem, autobusem, nebo nějak jinak?

Mám obrovský strach z létání, ale zatím jsme měli štěstí na skvělé lety bez jakýchkoliv potíží, takže musím uznat, že letadlo je zatím nejpohodlnější.

Vzpomenete si na pocity, které jste měl/a před první cestou do zahraničí?

První cesta do zahraničí byl studentský zájezd, takže převládalo natěšení a zvědavost. S postupem času se přidal strach :-D.

Podle čeho volíte cíl vaší cesty?

Podle rozmanitosti kulturních a přírodních památek.

Stal se vám během cest nějaký špatný zážitek? Pokud ano, jaký?

Setkání v džungli s neznámým druhem hada, který nám zkřížil jedinou cestu, po které se dalo jít, nakonec si to ale rozmyslel a pustil nás. Nejhorší bylo vědět, že velká část úmrtí na Srí Lance je způsobena hadím uštknutím a na tohle místo v džungli by se nedostala žádná sanitka ani ten nejlepší tuk-tuk.

Kultura které země se Vám nejvíce líbila a proč?

Určitě Bali a Srí Lanka. Jsou to exotické země, které jsou pro nás netradiční a zajímavé.

Která zahraniční kuchyně Vás nejvíce oslovila?

Z evropské kuchyně miluji italskou. Z té exotické mě oslovila kuchyně na Bali, která se skládá z ryb, tempehu a rýže, hodně zeleniny a exotického ovoce.

Kam vedla vaše nejdelší cesta?

Bali a Srí Lanka.

Měli jste možnost dodržovat tradiční zvyky? Pokud ano, které to byly?

Ne.

PLAYZONE

aneb jak to vidí naši žáci

TOP 5 NEJLEPŠÍCH ČESKÝCH LETSPLAYERŮ

1. GEJMR

Gejmr je asi jeden z nejstarších českých letsplayerů a našich největších youtuberů. Proslavil se různými věcmi jako například sérií Nechci Rušit, serverem Majnrem a lidé, co ho sledují už od počátků, si pamatují i na server Majnuj, který vytvořil youtuber Crafák. Jeho fanoušky zdraví i z kanálu Gejmrovec, na kterém hraje i jiné hry, například Tomb Raider a Trosečník.

2. AGRAELUS

Letsplayer a streamer, který hraje napínavé hry jako The last of us, Zaklínač, je také oblíbený kvůli jeho humoru a stylu. Proslavil se také svým redditem a různými sociálními sítěmi.

3. FLYGUN

Flygun je čistokrevný letsplayer, který má více jak 560 tisíc odběratelů. Proslavil se hororovkami jako Friday the 13, Little nightmares nebo se také proslavil svým humorem, dokonce uvádí pořad Replay, který najdete na Prima Cool.

4. SMUSA

Smusa na kanálu smusagames má přes 450 tisíc odběratelů, rád točí příběhové hry jako například Detroit: Become Human, Half Life Alyx, Portal a Portal 2. Na jeho úspěchu se také podílí jeho série videí s youtuberem Gogem.

5. NAKASHI

Nakashi je český youtuber, který má více jak 370 tisíc odběratelů a na 5. místo jsem ho zařadil kvůli tomu, že nenatáčí jen letsplay, ale i jiné věci. Proslavil ho nejen server MAJNR, ale i jeho velice příjemný hlas.

Jan Zajíc, 5.A

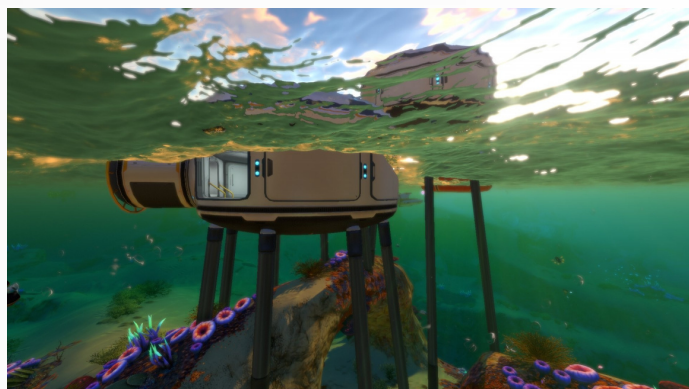
SUBNAUTICA

Subnautica je dobrodružná hra, která je k dispozici pro počítač, XBOX, Nintendo a PlayStation. Vývojářem hry je společnost Unknown Worlds Entertainment. Jedná se o hru o přežití odehrávající se na otevřeném světě oceánské planety. Hraje se z pohledu první osoby. Tvým úkolem je prozkoumat celý svět a následovat příběh hry, zatímco budeš čelit nebezpečím, která se skrývají pod mořskou hladinou. Ve hře je možné sbírat materiály, vytvářet vybavení a ponorky a stavět základny. Vše, co můžeš vytvořit, potřebuje recepty, které získáváš postupem ve hře či oskenováním rozbitých částí, které se volně vyskytují po světě. Na úvodní obrazovce si vybereš mezi čtyřmi módy. V módu Přežití je třeba dodržovat pitný režim, hlídat příjem potravy, kontrolovat hladinu kyslíku a udržovat úroveň života. V módu Volná hra odpadá potřeba jídla a pití. Mód Hardcore je stejný jako mód Přežití, ovšem pokud zemřeš, tak nemáš možnost oživení, tudíž přijdeš o vše, co jsi ve hře vytvořil. V posledním módu Kreativní jsi oproštěn o všechny potřeby, získáváš nesmrtelnost, všechny recepty máš odemčené od začátku hry, přičemž jejich vytváření tě nestojí suroviny, a všechna plavidla jsou nezničitelná a nespotřebovávají energii. Nyní nastíním, jak hra začíná. Jmenuješ se Ryley Robinson a jsi ve vesmírné lodi zvané Aurora. Poté loď havaruje na planetě 4546B. Tvoje PDA (malý kapesní počítač) ti říká, že přežiješ jen pár dní. Časem se dozvíš, že zhruba před deseti lety na této planetě ztroskotala loď Degasi. Postupně budeš ve hře objevovat základny. Hra byla vydána 16. prosince 2014. Může se zdát, že je to velmi stará hra, ale opak je pravdou. Za 7 let prošla velkými změnami a vůbec nevypadá tak, jak vypadala před sedmi lety. Orientační ceny hra je 29,99 dolarů, ale dá se sehnat i levněji. Například já jsem na hru natrefil, když byla zdarma v Epic Games. Nedávno vyšla nová hra od vývojáře, která se jmenuje Subnautica Below Zero, ale o té někdy příště. Doufám, že jsem tě na hru nalákal a že si ji zahraješ. Kdybys měl/a jakékoliv otázky, tak mi napiš. Určitě ti poradím.

Klady hry

Líbí se mi, že hra má promyšlený děj a záleží jen na hráči, jestli se ve hře bude posunovat. Vzhled hry se mi také velmi líbí, ale občas se hra zasekne, takže se třeba omylem dostanete pod povrch. Hra je v češtině, což se mi také velmi líbí, protože to je pro hráče příjemnější a komfortnější. Hudba, která hraje v pozadí, je taky velmi dobrá a tematická a opravdu se ke hře hodí, tudíž z hraní budete mít skvělý zážitek. Při maximálních parametrech je hra trošku výkonově náročnější, ale pak to opravdu stojí za to. Tudíž jediné, co bych hře vytknul, je to, že se občas sekne a vy se dostanete tam, kam nemáte, ale stává se to možná tak třikrát za celou dobu, než hru dohrajete. Hru určitě všem doporučuji, stojí za to.

Martin Veselý, 9.C

EFOOTBALL PES 2021 SEASON UPDATE

Když se zeptáte hráčů počítačových her, která hra je napadne, když se řekne fotbal, 85% z nich řekne FIFA. A co těch zbylých 15%? Ti vám pravděpodobně řeknou Pro Evolution Soccer. Tuto hru vydává každoročně společnost KONAMI. Každoročně tato hra soupeří s jinou fotbalovou hrou, a tou je FIFA. PESko vychází vždycky v září, a tak má před FIFOU menší „náskok“, jelikož FIFA vychází na konci října. Minulý rok vývojáři z KONAMI ale neudělali klasický díl PESka, protože v ten rok vycházely taky nové konzole (PS5, Xbox Series X/S), tak se rozhodli, že v roce 2020 vydají pouze „season update“. To znamená, že se ve hře změnily dresy, soupisky a změnily se nějaké týmy. Gameplay se v podstatě neměnil. Ovšem to neznamená, že se hra nevyplatí. Například na ceně, protože když vychází PESko, tak stojí okolo 900 Kč, ale když si kupuje FIFU hned po vydání, tak cena se blíží ke 2000 Kč. To už je docela velký rozdíl. Když hru poprvé zapnete, uvítá vás hodně přehledné menu, kde si můžete zvolit například jestli chcete hrát klasický zápas nebo jít do módu MyClub. Pokud si zvolíte hrát klasický zápas, máme na výběr z mnoha týmů. Bohužel většina z nich nemá stejná loga jako v realitě, protože nejsou licencovaná. Ale najdeme zde licencované kluby jako Bayern Mnichov, FC Barcelona, Juventus nebo Manchester United. Najdeme zde také dva české zástupce: Slavii a Spartu. Jakmile si zvolíte kluby, můžete už vstoupit rovnou do zápasu. Uvítá vás krásná grafika jako z reálného fotbalového zápasu. Oproti FIFĚ je hra celkově pomalejší, a to i dělá tuto hru reálnější. Mód MyClub je podobný Ultimate Teamu z FIFU. V podstatě je skoro úplně stejný. Každého, kdo tyto módy hrál, tak ho asi nejvíce bavilo otevírání balíčků. Ještě když vám padla nějaká super karta, jako je třeba ikona. Jak balíčky, tak i ikony se zde nacházejí také. Balíčky si můžeme zakoupit buď za „pointy“ nebo za „coiny“. Kvalita balíčků je označována balóny, u kterých je také napsána šance, na kolik procent vám může takový kvalitní hráč padnout. Míče jsou označeny barvami, takže se v nich dobře orientuje. Počet ikon v této hře není nijak stanoven, protože vám můžou padat jen ve vybraných balíčcích a ještě ve vybraný „event“. V balíčcích mohou padat také další speciální karty jako třeba Hráči týdne. Nyní závěrečné hodnocení. Za mě je tato hra velmi dobrá. Skvělá grafika, dobrý gameplay a k tomu ještě můžeme najít mód EURO 2021. Mínusem je možná to, že zde není tolik licencovaných týmů a možností jako v konkurenční FIFĚ. Ale musíme brát taky ohled na to, že tato hra stojí méně než FIFA.

Adam Jakšík, 9.B

ROCKET LEAGUE

Rocket league je hra, kde ovládáte auto a vaším cílem je trefit se míčem do brány soupeře. Je tam taky spousta jiných módů (například mód kde je místo míče puk.) Za každou výhru v kompetitivu se vám přičte bod do ranku a můžete tak postoupit třeba do platiny. Ti nejlepší hráči taky hrají různé zápasy, kde za výhru dostávají velké množství peněz. V rocket league je samozřejmě taky obchod, kde si za měnu ve hře můžete koupit třeba kola, nové auto, atd. A nakonec bych chtěl zmínit ještě jednu věc, a to čím se rocket league liší od jiných her. Rocket league se hodně liší od dalších her kvůli tomu, že je tam podstatná kreativita, jelikož se hodně hráčů snaží střílet třeba "air shot" neboli střelu ve vzduchu. A tady převládá kreativita, ale přece i tady jsou na to potřebné hodiny zkušeností.

Oliver Ižvolt, 6.B

MINECRAFT

Minecraft je velice kreativní hra, která rozvíjí vaše kreativní myšlení. Skládá se z hranatých tvarů. Můžete zde hrát sami nebo s „kamarády“ a pokud žádné nemáte tak můžete navštívit krásné servery, kde se může nacházet spousta skvělých hráčů. Je to 2. nejprodávanější hra všech dob, hned po Tetrisu. Hra je placená, stojí 500 Kč.

Hra byla původně převzata od jedné hry, které omylem unikl zdrojový kód, a tak ho nakonec dali veřejný a toho se chytil Markus „Notch“ Persson roku 2009. Hra začala být populární mezi všemi věkovými skupinami. Markus se svou programátorskou firmou Mojang velice prorazil a všimli si ho velké firmy, nejprve chtěla Minecraft odkoupit společnost Valve, která vlastní hru CS:GO, tuto nabídku Notch po dlouhém zvažování odmítl, a po pár letech se objevil Microsoft, který Minecraft vlastní do dnes.

Hra byla původně pro jednoho hráče, tento herní mód se jmenuje singleplayer, v tomto herním módu, si každý vytváří svět podle vlastní představ. Singleplayer můžete hrát v creativu, kde si tvoříte svůj svět bez omezení, a nebo v survivalu. Kde má hra několik obtížností, v těch složitější jsou monstra, které se Vás snaží zabít. Vy si ale můžete vyrobit výzbroj a proti těmto monstrům bojovat. Z hlavního světa se můžete dostat do dalších dimenzí, kde jsou silnější monstra a z nich můžete dostat předměty potřebné k dalšímu postupu hrou. Cílem hry je dostat se do End dimenze a zde zabít end draka. Další dimenzí je Nether. Nether je ztělesnění pekla v Minecraftu. Hráči si do hry mohou instalovat vlastní modifikace, které do hry přidávají auta, budovy a mnoho dalších věcí. Díky těmto modifikacím Vás hra nikdy neomrzí, protože máte neomezené možnosti.

Dalším herním módem je multiplayer, taky nazývaný „hra pro více hráčů.“ Hráči si v tomto herním módu vytváří servery, na kterých mohou hrát s ostatními hráči. Nejpopulárnějším serverem je Hypixel. Na tomto serveru hraje průměrně 110 000 hráčů na jednou. Nejpopulárnějším českým serverem je Survival-Games se zhruba 3000 hráči. Multiplayer obsahuje prakticky ty samé herní prvky jako singleplayer. Na hráčských serverech můžete hrát minihry, nebo survival. Minihry jsou vytvořeny majiteli serverů. Je zde velká škála druhů miniher, od kompetitivních, kde se snažíte porazit ostatní hráče, na ostatních minihrách si procvičujete týmovou práci s ostatními hráči.

Hra Minecraft je velmi populární mezi celosvětovými youtubery a streamery, mezi nejznámější streamery a youtubery patří např: Dream a MrBeast gaming. Mezi české patří Gejmr a Ment. Za popularitu téhle hry vděčí studio Mojang hlavně youtuberům.

Kryštof Mráz, Marek Runták, Ladislav Smetana, Robin Mega a Vojtěch Psík, 9.A

MÁŠ NÁPAD?

MÁŠ NĚJAKÝ NÁPAD A CHCEŠ, ABY
BYL VE ŠKOLNÍM ČASOPISU?

NAPIŠ NÁM DO REDAKCE A TŘEBA
SE V DALŠÍM VYDÁNÍ ČASOPISU
OBJEVÍ!

E-MAIL:

zsunesco.redakce@seznam.cz

Vaše školní redakce